

JUNIJ 2016

OSNOVNA ŠOLA SLIVNICA PRI CELJU

GLASILO USTVARILI UČITELJI IN UČENCI

foto: Damjan Čretnik

BESEDE IN SLIKE UJETE V 50

Najinih skupnih 50 let

...

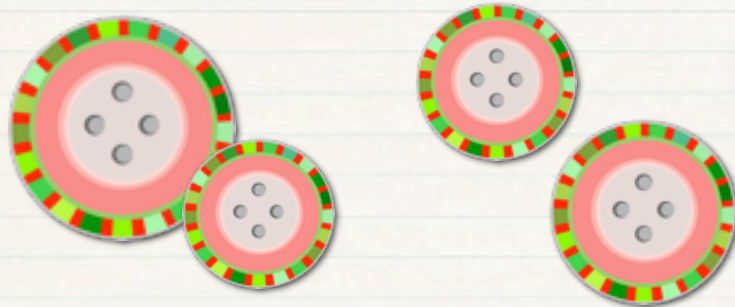
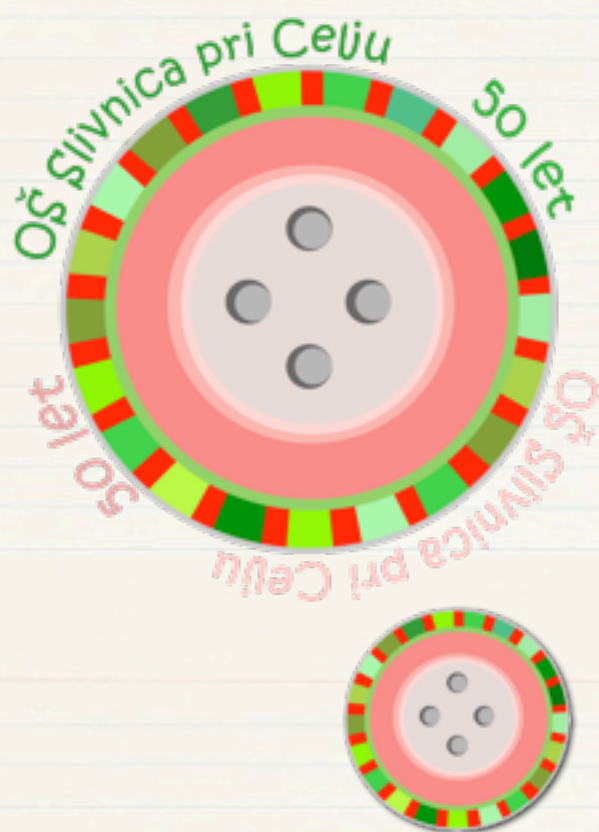
Zakaj najinih? Ker se že petdeset let najini poti prepletata.

Prvič sva se srečali leta 1966, ko sem v novo šolo vstopila kot drugošolka. Navdušili so me novi in veliki prostori, še posebej mi je v spominu ostala avla. Takrat se mi je zdela velika in svetla. V njej so potekale prireditve in tam so bili moji prvi nastopi.

Kasneje so to avlo preuredili v učilnico, v kateri sem s sošolci preživela veliko časa. Učilnica mi je ostala v spominu predvsem zato, ker je bila zraven ravnateljeve pisarne. Kadar smo bili pred poukom ali odmorom preglasni, se je jezno prikazal ravnatelj Ivan Jager in zahrumel. Ko je bila dograjena telovadnica, je učilnica postala prehodna in to ime ima še danes, čeprav je več ne uporabljamo za učilnico. Pot me je po končani osnovni šoli odpeljala drugam. Ko je bil zgrajen prizidek, smo v šolo vpisali naprej starejšo, nato še mlajšo hčer in zopet sva se srečali. Zdaj sem prihajala kot mama in sem kar 15 let spremljala delo na šoli. Pogled je bil drugačen, bolj me je zanimal program. Izkušnje so bile dobre, saj sta obe hčeri dobili priložnost, da sta lahko razvijali svoja močna področja, zaradi

dobrih osnov pa sta brez težav nadaljevali šolanje. Ne vem, kdaj in kje je dozorela želja, da bi vodila to šolo, priložnost sem dobila leta 2006. Seda, j po 10 letih vodenja šole, vem, da se res dobro poznavam. Dobro poznam program, ki ga izvajamo in na šoli ni več prostora ali kotička, ki bi me presenetil. Draga šola! Skupaj z zaposlenimi bomo kvalitetno izvajali program in razvijali ustvarjalno klimo. Ne bomo pa mogli sami poskrbeti za dotrajane napeljave in tla učilnic, novo streho in fasado ter kurilnico, za to potrebujemo pomoč Občine Šentjur. Upam in želim, da bo obnova stekla čimprej in da boš tako obnovljena priča razvoju, zorenju in oblikovanju še veliko generacij.

Ravnateljica Marjeta Košak

Zakaj gumbek?

"Gumbek je naš simbol združevanja, veselja, gibanja in uspeha. Lahko je velik ali majhen, pisan ali enobarvni. Je hkrati simbol sreče ter trdnosti. Je nekaj, kar obstaja že mnogo let, tako kot znanje, ki ga mi prenašamo na tiste, ki prihajajo za nami."

IZBOR ŠOLSKE HIMNE

Pevski zbori

Pred nekaj mesecev manj kot 37. leti sem prevzela vodenje mladinskega pevskega zbora, nekaj let kasneje še otroškega, zadnja leta pa imamo še mlajšega mladinskega. Po petih letih se je nabralo dovolj pesmi in poguma, da začnemo predstavljati vsako leto na letnih koncertih, kaj smo se naučili. In smo začeli šteti koncerte, nagrajevati najbolj zveste pevke in pevce na njihovih zadnjih koncertih z nageljčki, fotografijami, zgoščenkami, obeleževati okrogle obletnice z razstavami priznanj, fotografij in imen teh, ki smo jih povabili. V teh letih sem se poslovala od 320-ih pevk in pevcev in za mnogimi potočila tudi kakšno solzico. Najbolj me razveselijo, ko se kot poslušalci vračajo na naše koncerte in potem za zaključek skupaj zapojemo železni repertoar na odru. Potem pa obujamo spomine, veliko spominov, različnih, največ veselih. Bili smo na skoraj vseh pevskih revijah občin Šentjur in

Ob letošnjem jubileju smo objavili razpis za šolsko himno. Odziv nas je navdušil, saj je prispelo 10 predlogov, ki si zaslužijo objavo.

Večino so ustvarili naši učenci, trije predlogi pa so delo odraslih ustvarjalcev in vsi so tudi uglasbeni.

Komisija za izbor himne se je odločila nagraditi vse pesnike z obiskom BUMFesta v Žalcu, oba avtorja izbrane himne pa tudi s knjižno nagrado.

Objavljamo vsa besedila.

Pogumno stopite z nami

Učenci bomo
lepši svet si naredili,
vse smeti
v smetnjake bomo skrili.

Kdor z nami varoval bo
zemljo, vodo, zrak,

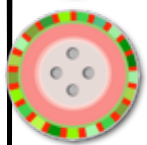
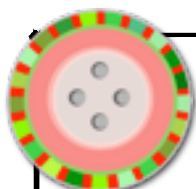
ta v našem svetu
bo junak.

Zastavo v šoli bomo razgrnili
in vse obljube bomo izpolnili.
Stopite z nami vsi
pogumno v svet,
da nesnage rešimo
prav ves planet.

Tilen Užmah, 6. b

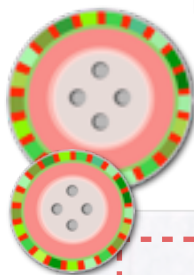
Lisa Recko, 6. a

Dobje. Nekajkrat smo bili predlagani za regijsko tekmovanje in enkrat osvojili srebrno priznanje z OPZ. Mladinski pevski zbor je gostoval celo na Češkem in doma gostil češke pevce. Več let smo prepevali na zaključku Mednarodnega mladinskega pevskega festivala v Celju in se družili z ostalimi slovenskimi pevskeimi zbori. Zdaj pa se vsako drugo leto veselimo Zborovskega BUM-a, na katerega se vestno pripravljamo, saj so vsako leto izbrane zahtevnejše pesmi, ki jih z veseljem pojemo tudi na revijah in svojih koncertih. Vsakič je ta množični zbor slovenskih osnovnošolskih pevcev številčnejši. Od začetnih 4744 pevcev je lani prerasel že na več kot 6800 pevcev in samo slutimo lahko, kakšna bo cifra v ljubljanskih Stožicah naslednje leto. Še vedno se MPZ pripravlja na intenzivnih vajah, kjer nam s korepeticijami pogosto pomagajo tudi bivše pevke in pevci. Seveda brez šaljivih iger, s katerimi starejše pevke preizkušajo mlajše na tradicionalnih pevskih krstih ne gre. In kako so sladki bonbončki, čokoladice, lizike po uspešnih nastopih in, kako so dragocena preprosta voščila, s katerimi se spomnim vsakega rojstnega dneva mojih pevcev, lahko povedo le oni sami. Nagrada za vestno prepevanje pa je bilo letos tudi sodelovanje na čisto

pravem radijskem in televizijskem snemanju. V tem šolskem letu so namreč snovalci televizijske oddaje Male sive celice opazili našo, kot so jo sami imenovali, »himno Malih sivih celic«. Že pred leti sem na znano melodijo Veselega tobogana skovala vzpodbudne verze za pozdrav tekmovalcem regijskega tekmovanja, ki smo jo lepo oblečeni v nove pevske majice zapeli v šolski telovadnici. Pa še plakat z besedilom smo obesili. Je bilo to dovolj, da so nas opazili? Čez nekaj dni smo dobili ponudbo, da to pesem posnamemo v studiu, najprej zvok, nato pa

V ŠOLO

Brž ko zjutraj se zbudim,
vzamem torbo in v šolo
pohitim,
hitro, hitro do postaje
tečem,
da avtobusa ne zamudim.

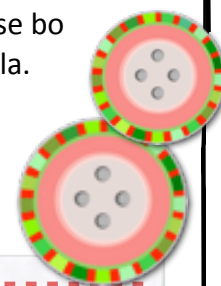
Ko majhen si, v šolo hitiš,
da se igraš,
ko si večji,
abecedo spoznaš.

Pri matematiki se z liki
igraš,
dolge račune računaš,
pri slovenščini pesmice se
učiš,
zanimive spise pišeš,
popravljene nazaj dobiš.

še sliko, in seveda smo se z velikim veseljem odzvali. Ta novoletna oddaja je bila najbrž najbolj gledana na našem področju. Žal, se naša himna ne vrti v špici oddaje, kot so nekateri mlajši pevci pričakovali, ampak jo lahko poslušamo na YouTubeu.

Bo pa naša šolska himna, ki smo jo tudi posneli, večkrat zapeta in slišana, ne le letos, ko šola slavi svojo 50-letnico. Bom vabljen na njeno 60-letnico? Najbrž. Še bolj pa si želim, da bodo mene povabili na, recimo, 50. koncert pevskih zborov OŠ Slivnica pri Celju, ali kako se bo že takrat imenovala.

Zborovodkinja
Metka Bevc

Šola je prava stvar!
Od ponedeljka do petka v
njej tičiš,
veliko se naučiš,
v soboto pa do desetih spiš.

Šolsko leto hitro mine,
od razreda se poslovliš.
Čez dva meseca nove cilje
postavljaš
in prav vse osvojiš.

Takšna naša šola je,
Osnovna šola Slivnica pri
Celju
njeno je ime.
Radi jo imamo vsi,
saj 50. rojstni dan slavi.

Tamara Završek, Nina Tovornik,
Nuša Tovornik, 7. a

HIMNA ŠOLE *Hvalnica*

Čonosna zroč v meglíce nad dolino
na griču plešeš večni ples z mladino.
Se grič res s hribom meriti ne more,
a z znanjem da premikati se gore.

Številke, črke, note, zemljevidi,
jezikí, oder, síle, romboídi.
Narava, barve, pesmí, šport in leta,
paleta znanj se iz dneva v dan
prepleta.

Iz Loke, Prevorja, vasi okoli
poti srečujejo se v naši šoli.
Si slivniška, v Gorici pa domuješ,
pa kaj: radoživo letom ti kljubuješ.

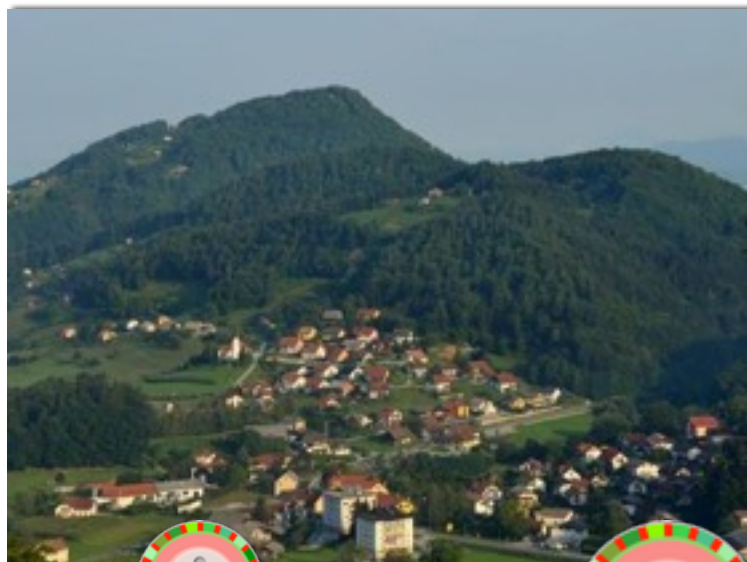
Od smeha, vriska, joka, klepetanja
(šepetanja?)
zidove abrahamske (tvoje vedno) naj
razganja.

Ker z nami si, da čutimo in znamo,
ti pojemo, da radi te imamo.

Nina Gradíč Planko

Julija Artiček Jovan, 9. a

Šola pod sv. Urbanom

(Marjana Artiček s pomočjo...) - malo spremenjeno, bolj na melodijo narejeno

Doma smo pod Urbanom,
kjer so glinena tla.
Igrišče sredi gozda,
nam zrak za pljuča da.

Naša šola Slivniška
združuje vse krajanе,
Slivniške, Loške
in Prevorjane.

Naše Slivniško jezero,
ima le eno hibo,
iz njega so odnesli nam,
prenekatero ribo.

Skrbimo za ptice
in slehernó žabo,
čeprav pravijo,
da niso za nobeno rabo.

Tekmovanj se ne bojimo,
saj polni znanja smo
in se lahko
z vsakim kosamo.

Radi beremo, nastopamo,
z umetniki se družimo,
si med seboj pomagamo
in v šolo radi hodimo.

Nekdanji učenci
zdaj starši so,
učitelji in strokovnjaki,
v življenju uspešni so.

S prijaznostjo se kitimo,
ta nam je za okras.
Kadar gosti pridejo,
težko gredo od nas.

Mi smo kulturna šola,
radi ustvarjamo,
kar ustvarimo,
ljudeм pokažemo.

Z učitelji si dobri smo,
nasvete upoštevamo,
strokovnjaki so vseh sort,
pomoč vedno nudijo.

Gorica pri Slivnici, 4. 1. 2016

O ABRAHAMU ŠOLE

Spet je pred nami velik dan,
pred nami, ki radi v šolo hodimo
in radi se učimo,
zdaj okroglo obletnico slavimo.

Veliko vas je med temi zidovi že hodilo,
bili ste mladi, srečni,
nikamor se vam ni mudilo,
ob odhodu se je marsikomu oko zasolžilo.

Smo znanje nabirali,
smo ustvarjalnost razvijali,
smo se radi primerjali
z učenci doma in po svetu.

Ponosno smo hodili,
priznanja, nagrade pobirali,
ponesli ime smo šole
tudi preko meja države.

Danes smo kulturna šola,
ponosni smo na to,
saj brez dela generacij,
tega ne bi bilo.

Pomažamo naravi in ljudem,
skrbimo za čisto okolje,
učence navajamo ljubezni do vsega,
največ nam pomeni prijateljstvo do drugega.

Imamo se radi,
vandalstvo pri nas ni doma,
prijazno se pozdravljamo,
spoštujemo drug drugega.

Vabimo vas, da kdaj pridete med nas,
si ogledate naše razstave,
pokukate v knjižnico,
kjer je shranjeno veliko znanja.

Nekoč smo domovali na vrhu na Slivnici,
odločili smo se, da v dolino bomo šli.
Smo novo šolo zgradili,
ji bogato pot načrtali.

Zdaj že dočakala je Abrahama,
velika obletnica je to,
pred 50 leti zgradili so šolo,
nato telovadnico,
ko je vse to bilo premajhno,
dozidali so prizidek.

Igrišče ni bilo dobro,
se še spomnite, ko smo tekli »na rore«,
zdaj lahko tekamo po urejeni stezi
in igramo razne športne igre.

Nekoč smo pri tehniki ribali zelje,
ga tlačili v velike škafe,
plačevali smo malico s prinašanjem zelja, krompirja, fižola.

Vedno smo skladno živeli z naravo,
saj sredi nje smo doma,
še zdaj nam kukajo v razred razigrane veveričke po drevesih pred okni.

Poti nas občasno vodijo na jezero,
na naše kozjansko morje,
včasih na pot od klopce do klopce,
se z ribiči družimo,
štejemo ptice.

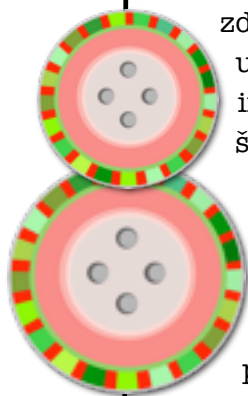
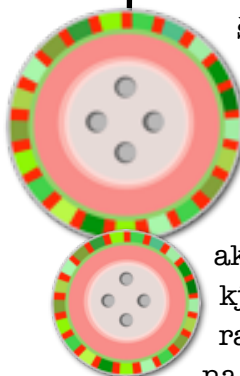
So gasilci naši prijatelji,
v njihovih vrstah iz šole nov rod živi,
aktivni smo povsod,
kjer se le da,
radi pojemo, igramo,
na področju znanja se ne damo.

Ko se srečujemo z našimi učenci,
se nam marsikdaj orosi oko,
ko poslušamo zgodbe in se danes zavemo, da smo dobro sejali,
saj je znanje obrodilo stoteren sad.

Morda so bili komu kdaj težki trenutki,
a se danes zavedajo, da je bilo treba postavljati meje,
da je šola pripravnica za življenje
in brez nje ne bi bilo dobrih življenjskih zgodb.

Zato, dragi moji, skupaj praznujmo,
nazdravimo znanju,
saj le znanje nam nihče ne more vzeti,
ne da se ga dobiti na kredit,
zanj je treba delati in živeti.

MARIJA ARTIČEK

OTVORITEV NOVE ŠOLE

Na koledarju je pisalo 21.8.1966. Na Griču v Gorici je bila otvoritev nove šole. Pri nas doma pa je bilo tudi posebno vzdušje. Pred tremi dnevi sem dobila sestro Darinko. Ata je odločil, da kljub temu gremo na veselico na grič pri novi šoli. Z motorjem je najprej peljal sosedo Ano, ki je pomagala pri nas, ko je bila mama v porodnišnici. Nato pa se je še pripeljal po mene. Brat Edi je bil star komaj tri leta, zato je ostal doma s staro mamo. Ata je nama s sosedo kupil pijačo, sam pa se je odpeljal v Celje na obisk k mami in sestri Darinki.

Bilo je posebno doživetje, saj je na veselici igral ansambel Lojzeta Slaka. Takrat je bilo zame vse prvič – sedemkrat prvič.

Martina Vodeb

Prvič sem bila v novi šoli.

Prvič sem bila na veselici.

Prvič sem v živo videla Lojzeta Slaka.

Prvič sem dobila sestro.

Prvič sem se peljala na motorju.

Prvič sem pila kokto.

Teta Ana pa je prvič pila pivo.

NAŠA ŠOLA

Naša šola res je kul,
ker učiteljic tu je ful.

Tu knjige in zvezki so skoraj odveč,
saj znanja je v glavah že več kot preveč.

Šola nima več 10 let,
zdaj vzcvetela je v prelep pisan cvet.

Benjamin Košak Pevec in Jan Muškotevc, 6. b

Maja Jagodič, 2. a

Moja babica Hedvika Selič je imela težko življenje. Živela je v času 2. svetovne vojne in tudi kasneje ji življenje ni teklo, kot bi si želela, ampak je vseeno zmogla.

Lucija Kolar, 8. a

Rodili ste se v zelo številčni družini. Kakšno je bilo vaše življenje?

Bilo je zelo težko, saj nas je bilo v družini 11. Nismo imeli veliko kruha, kaj šele mesa. Tisto, kar smo imeli, pa je bilo zaklenjeno. Med seboj smo se imeli radi, drugače ne bi mogli skupaj delati, tako pa smo živeli složno. Vsi otroci smo morali delati trdo že zelo zgodaj. Pri 12 letih sem morala v dnino k sosedom. Leta 1941 nam je zgorel hlev s senikom. Takrat je bilo zelo hudo. Pomagali so nam sosedi tako, da so nam posodili svoj hlev, da je bila živina pod streho. Po 16 letih brez hleva sem sama poskrbela, da se je hlev ponovno zgradil, in sicer leta 1957.

Kakšno je bilo vaše šolanje in kaj ste se učili?

V šolo sem začela hoditi leta 1938. Hodila sem samo 2 leti, saj se je takrat začela vojna. V šoli smo se naučili le osnov branja, računanja in pisanja.

Kako je bilo živeti v času 2. svetovne vojne?

Morala sem hoditi v nemško šolo in to spet od začetka. V

našem pogorelem hlevu so se skrivali nemški vojaki. Partizani so našo šolo na Slivnici zažgali (samo eno stavbo), drugo stavbo je obvarovala soseda, saj jih je prosila, naj je ne zažgejo, saj je bil zraven senik, pokrit s slamo, in če bi zgorel, bi tudi vsa vas. Ko se je vojna končala je bilo malo lažje, dobili smo tudi otroški dodatek.

Ali je bilo v takratnem času

OSNOVNA ŠOLA SLIVNICA

*Naša šola je kul,
učitelji zanimivi so ful.
Učenci nič se ne učimo,
vse učitelje razjezimo.*

*Fizika nam ne leži,
matematiki smo prav vsi.
Biologija in kemija
za nas sta prava fantazija.*

*Šola potrebna je prenove,
učenci veseli bomo opreme nove.
Ob petdesetletnici ji želimo,
da še mnoge generacije jo veselijo.*

Maruša Rebernik, 9. a
Julija Vinkler, 9. a

Šolske radosti

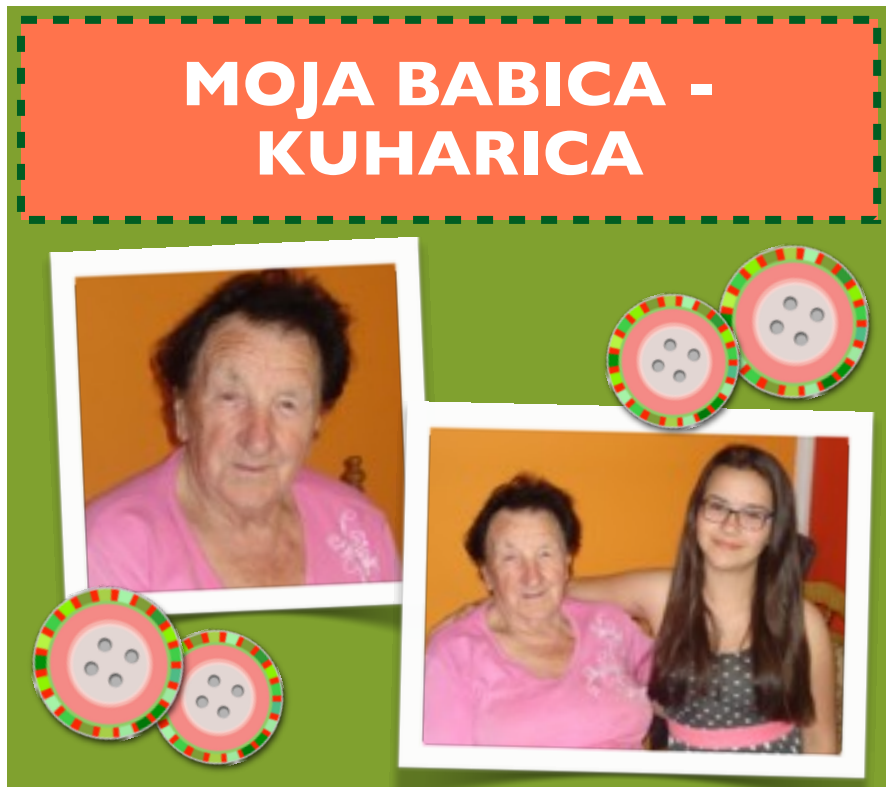
Tam v Gorici naša šola stoji,
vsak dan kaj nov'ga se zgodi.

Drug za drugega držimo pesti,
da se komu slaba ocena ne pripeti.

Dobrodošel je med odmori špancir,
tako vsak najde svoj mir.

Naj bo ta himna odpeta,
da bo šola stala še mnoga leta.

Niko Žafran, 6. b

težko dobiti službo, da bi lahko normalno živeli?

Službo je bilo zelo težko dobiti. Samo s pridnostjo si lahko dobil službo. Gospod Drago Kotnik, takratni ravnatelj v šoli na Slivnici, me je vzel v službo. Ves moj zaslužek (bil je skromen) sem dala svoji družini, saj starša nista imela službe.

Kakšno delo ste opravljali, ko ste bili zaposleni v šoli na Slivnici? Bila sem deklica za vse, kot so mi pravili sodelavci. Zaposlena sem bila kot snažilka, zraven pa sem še sama žagala drva za vso šolo, če sem imela čas, sem pazila otroke in jim včasih tudi šivala obleke. Vsak dan sem morala speči 5 velikih hlebov kruha.

Ali so vam starejši otroci kdaj pomagali pri delu in kako?

Otroci so bili zelo pridni in so zmeraj veselo priskočili na pomoč. Pomagali so mi nositi

drva ali vodo. Jaz sem jim v zameno za njihovo pomoč kupila bombone ali čokolado.

Je bila selitev šole s Slivnice v Gorico pri Slivnici za vas pomembna?

Ja, meni je to delo veliko olajšalo, saj je bila šola malo bolj 'moderna'. Skrbelo me je tudi, če bom sprejeta v novo službo. Mene so prvo sprejeli v službo, tudi pred vsemi učitelji, saj so nujno potrebovali kuharico. Pot pa je bila veliko težja, saj sem morala hoditi peš skoraj 1 uro.

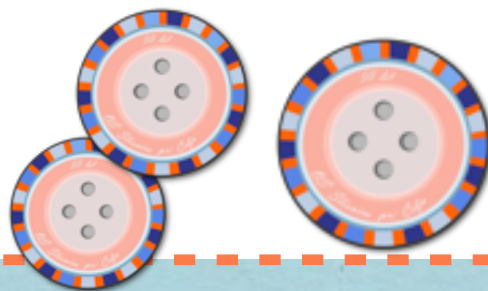
Se vam je v času službovanja zgodila kakšna anekdota?

Bilo jih je kar veliko (smeh). Napovedal se je obisk nadzornika in ravnatelj mi je prinesel papriko in mleto meso za polnjeno papriko. Jaz sem dala meso v shrambo, ampak nisem opazila, da na oknu ni šipe. Zjutraj pa vidim samo ostanke mesa, saj se je z

njim celo noč mastil maček. Nisem se vdala. Odšla sem k sosedu in ker je ni bilo doma, mi je mož rekel, da naj sama pogledam po skrinji. Našla sem lep kos pečenke in sem ga zrezala na zelo drobne koščke. Nadzornik je izjavil, da tako dobre polnjene paprike še ni jedel. Jaz sem se le malo nasmehnila, saj sem vedela, da je notri pečenka.

Kako ste sprejeli to, da morate iti v pokoj?

Tega sem bila zelo vesela, saj sem v službi težko garala. Sedaj sem tudi lahko več pomagala svojemu možu, saj smo imeli dve kmetiji. Še danes rada kaj skuham zase in svojo družino.

Mi smo šola Slivniška

Smo iz šole Slivnica,
mi radi pojemo igramo,
še rajši športamo
in radi se imamo.
Mi smo kulturna šola,
radi ustvarjamo,
še rajši ustvarjeno
ljudem po svetu kažemo.
Smo tudi šola znanja,
tekmovanj se udeležujemo,
se enakomerno kosamo,
priznanja, nagrade prinašamo.

Prijaznost je pri nas doma,
do ljudi, narave,
zbiramo papir, kartuše,
še bolj pa bistre glave.
Doma smo pod Urbanom,
kjer glino so kopali,
nam igrišče sredi gozda pljuča
polni,
da bistrih glav, odhajamo
domov.
Mi smo šola slivniška,
blizu smo kozjanskega morja,
skrbimo za ribe, ptice, žabe,
medse vzamemo še Ločane in
Prevorjane.
Radi beremo, nastopamo,

z umetniki se družimo,
medsebojno si pomagamo
in v šolo radi hodimo.
Učitelji so naši dobri vsi,
znanje nam podajajo,
v znanstvene resnice nas
usmerjajo,
nam vedno dobre volje na
razpolago so.
Učenci naši so zdaj že starši,
učitelji,
so strokovnjaki vseh zvrsti,
vračajo se ko šola slavi,
ponosni smo skupaj vsi.

Marija Artiček

KRUH ...

Vid Palčnik, 9. a

Kaj napisati o kruhu, saj je samoumevno, da ga imamo vsak dan na mizi, lahko ga kupimo v trgovini, pekarni ali ga sami doma spečemo. Nikoli nisem razmišljala o tem, kako sploh pridobimo surovino oziroma žito, iz katerega dobimo moko, da se štruca kruha vsak dan znajde na naši mizi.

Vprašala sem mamico, če ve, kako sploh pridobimo žito in kako so to včasih delali.

V nadaljevanju vam bom povedala zgodbo svoje mame, ki je zgodnje otroštvo preživela pri starih starši na kmetiji. Pripovedovala je, kako so oni živeli in se borili za vsakdanji kruh.

»Bila sem stara okoli šest let. S sestro sva večino časa preživeli pri starih starših. To ni bilo tako daleč nazaj, kakšnih 35 let.

Življenje na kmetiji je bilo zelo težko, saj takrat ni bilo službe, ljudje so živeli od tega, kar so pridelali. Da bi se lahko spekel kruh, je bilo treba veliko storiti,

ni bilo mehanizacije, vse se je delalo ročno. V naši vasici je imel vsak kmet konja in z njim se je vse delalo. Kmetje so si pomagali med seboj, si posojali konje in pomagali obdelovati zemljo.

Da bi posejali pšenico, je bilo treba dobro pripraviti zemljo. Složni sosedje so si pomagali. Najprej je bilo potrebno njivo pognojiti. Na njivo so navozili hlevski gnoj in so ga ročno raztrosili, potem so s konjsko vprego in plugi njivo zorali in z branami poravnali zemljo.

Ko je bila njiva pripravljena, se je pšenica ročno sejala. Ko je bilo to narejeno, smo čakali, da zraste zlato klasje.

Naša stara mama je pekla tudi koruzni kruh in za njega je sejala belo koruzo, seveda spet vse ročno.

Ko je prišel čas za žetev, se je zbrala cela vas, saj so si vsi pomagali, ker se je tudi žetev opravljala ročno. Žene so žele s srpom, mi otroci pa smo požeto žito vezali v snope in uživali smo v tem. Ko je bila žetev končana, smo snope pšenice naložili na voz in odpeljali v vaško mlatilnico, kjer se je zrnje ločevalo od slame, potem se je žito pripeljalo domov in skrbno pospravilo v velike lesene skrinje. No, zdaj smo bili že bližje našem kruhku.

NAŠA ŠOLA

Naša šola je gospa,
saj 50 let ima.

Veliko je že učencem dala,
zdaj je najlepša leta
dočakala.

Učila je moje sorodnike,
očeta, brata, mame žal ne.

Vesel sem, da tudi mene uči,
saj brez nje znanja ni.

Včasih pišemo teste,
tedaj smo vsi napeti,
ko pa jih ne pišemo,
za sprostitev smo zavzeti.

Že se bližajo počitnice,
komaj jih že čakam,
saj ko bodo minile,
v 7. razred odkorakam.

Tilen Užmah, 6. b

50 LET ŠOLE

*Jaz sem šola slivniška,
na griček sem postavljena.
Zdaj praznujem abraham,
saj 50 let imam.*

*Moji učenci pridni so,
učijo se zelo.
Knjige, zvezki polni so,
saj veliko pišejo.*

*Sem velika, bela in kvadratna,
polna znanja, klepetanja.
Svoje učence želim z znanjem
napolniti,
jih z modrostjo prepojit.*

Tjaša Pungeršek in Veronika Planko, 6.b

Takrat se kruh ni pekel vsak dan, saj je bilo treba z vsem varčevati. Peka kruha je bil poseben dogodek, saj je stara mama pekla kruh enkrat na teden. Pšenico in koruzo je babica ročno mlela na žrmlje, potem pa je umesila velike hlebce ter jih pekla seveda v krušni peči. Kako je takrat dišalo po tisti majhni leseni hiški.

Težki časi so bili, a jih pogrešam, saj so se ljudje imeli bolj radi, pomagali so si, kljub temu da so cel dan garali, vedno so bili nasmejani in predvsem so se spoštovali, spoštovali so tisti kos kruha in bili hvaležni za njega, skrbno so ga varovali do zadnje drobtinice.

Prav vesela sem, da sem se vrnila v del svojega otroštva in da sem se spomnila na svoje stare starše, katerih žal

več ni, a ostali so mi lepi spomini na to življenje in na tisti košček domačega kruha.«

Hvala, mami.

Takole, tole je bila zgodbica o kruhu skozi spomine moje mamice.

Tinkara Žnidarec, 7. a

Vid Palčnik, 9. a

Aja, aja, naša šola Slivnica

Brihtne glavice ima.

Rada se ponaša vsa

A to pošteno tud' prizna.

Hvala danes ji velja,

Abrahama zdaj ima.

Malo se zamislila,

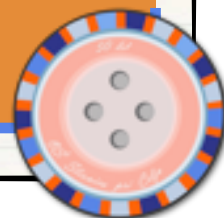
Odločno se povzdignila,

Vedrega duha,

Kot ptica visoko,

A še vedno naša vsa.

Anej Tanšek, 6. a

VEDA O ŠOLI

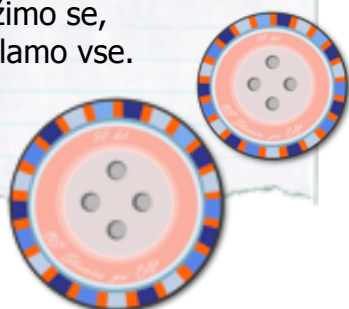
V učilnicah sedimo,
včasih tudi napol spimo.
Poslušamo učene besede
ali pa spravljamo se iz bede.

Ko spet zvonec zazvoni,
hitro premaknemo se vsi.
Po hodnikih se prerivamo.
ko se v učilnice zlivamo.

Naši rezultati vidijo se,
ko preizkusi pišejo se.
Takrat nas premetava stres,
ko rezultati so kje vmes.

Učitelji mnenje o nas imajo,
včasih se z nami "poigrajo".
S prijatelji družimo se,
ko vragolije delamo vse.

Jan Žekar, 9. b

MOJ DELOVNI DAN

TILEN TIČER, 4. RAZRED PŠ LOKA PRI ŽUSMU

...

Moj delovni dan se začne ob pol sedmih, takrat vstanem, se umijem in preoblečem. Ob 7.00 zajtrkujem, 10 minut čez sedmo me ati ali mami odpelje na postajo. Ob 7.12 se pripelje avtobus in se z njim odpeljem v šolo, v kateri se pouk začne ob 8.00.

Ob 9.35 je malica. Pouk se konča ob 12.20, takrat imamo v šoli tudi kosilo. Po kosilu odidem s sošolci na avtobusno postajo in kmalu se pripelje avtobus in me odpelje do moje postaje. Domov pridem ob 14.00, se preoblečem in naredim domačo nalogo. Nato se igram s sestro Nežo. Skupaj se igrava z žogo.

Ob 18. uri pomagam staršem v hlevu, tam pripravim stvari za moljenje, skidam mali hlev in umijem šestim kravam vimena. Ob 19.30 končamo z delom v hlevu in nato grem večerjat. Ob 20. uri gledam serijo Ena žlahtna štorija in ob 21.25 grem spat.

Garderoba in jedilnica

Garderoba je kraj,
kjer si zjutraj ustvarjamo
raj.
Do jedilnice so dolge poti,
dežurna učiteljica nas
priganja,
v dežurstvo oditi nam
oznanja.

Med glavnim odmorom
jedilnica je polna lačnih
ljudi.

Ko se najemo,
se v učilnice povzpnejo
in z možgani telovaditi
začnemo.

*Tamara Milenković Drame, Ana
Hostnik, Sarita Završek, 9. a*

NAŠA ŠOLA

Naša šola na hribu stoji,
vanjo radi hodimo vsi.
Polni radosti se v njej
zbiramo,
veselo učbenike prebiramo.

Vsem je že znano,
da je kar stara – že petdeset
let.
A kmalu v svežini bo sijala,
kakor rosen cvet.

Njeno mladost ji otroci
vdihujemo,
ki na vseh področjih odlično
delujemo.
Naše znanje skoraj brezhibno
je,
učiteljice so nas naučile prav
vse.

*Julija Artiček Jovan, 9.a
Ana Hostnik, 9. a*

Življenje žitnega zrna

Padam, padam na zorano, rjavo,
težko zemljo. Pokrijem se in
zaspim. Spim, spim in sanjam. Čez
mesec dni se zbudim. Zagledam,
kako me sonce s svojimi toplimi
žarki greje, in čutim, kako voda
teče v moje majhne, zelene liste.
Zasmejem se od ugodja. Vidim, da
okoli mene raste žito. Po nekaj
tednih opazim, kako sem že veliko.
Radovedno razmišljam, koliko
zanimivih poti me čaka v življenju.
Zdaj sem že rumena bilka s težkim
klasom.

Čez nekaj dni pridejo na njivo
vesele ženice s srpi v rokah.
Začnejo žeti. Gledam, kaj se dogaja
z bilkami vseokrog. Požanjejo tudi
mene. Nič ni bolelo, le občutek
imam, kot bi me kdo rahlo prijel za
lase in me ostrigel, saj mi je bilo
prevroče. Zvežejo me z drugimi
bilkami v ogromen snop. Vse snope
možje poberejo in odpeljejo
domov.

Prave dogodivščine pa so se šele
pričele.

Doma so snope stlačili v velik
glasen stroj, ki so mu rekli
mlatilnica. Zapustilo sem bilko, na
kateri sem preživel velik del
svojega življenja. Skupaj z množico
drugih zrn sem počakalo v lesenem
škafu, dokler nas niso s posebnim
vetrom ločili od plev.

Slišalo sem kmeta in gospodinjo,
kako se pogovarjata o tem, da
bosta nesla žito v mlin. Kmalu sem
spoznalo, kaj je to. Pristalo sem
med ogromnima

mlinskima kamnoma, ki ju je
poganjala voda. Kamna sta mene in
ostalo žito zdrobila v droben prah,
v rumenkasto belo mehko moko.
Moko so stresli v veliko vrečo in jo
odnesli gospe. Zelo se je
razveselila, ko smo prispeli v njeno
shrambo. Vsake toliko je odvezala
vrečo, vzela iz nje nekaj moke in jo
vsula v skledo. Z veliko ljubeznijo in
nežnostjo je pripravila vse
sestavine za kruh: vodo, sol, včasih
malo mleka in kvas. Kako prijetno
je bilo, ko me je gnetla s svojimi
toplimi, spretnimi rokami. Nato še
malo počitka in v krušno peč.

Rastel sem in če gospa ne bi prej
naredila čezme majhnih zarez, bi
zagotovo počil.

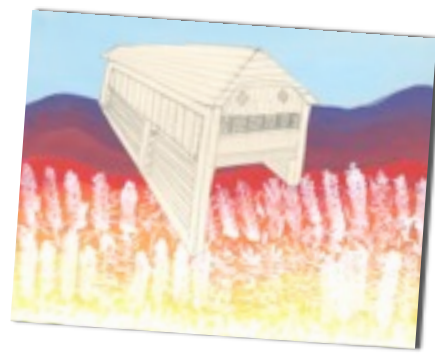
Kmalu je s posebnim lesenim
loparjem iz peči vzela pečene,
dišeče male kruhke, tudi mene.
Potrkala je po moji skorji. Slastno
sem dišal, skorja je bila hrustljivo
rumeno zapečena. Bil sem kot velik
okrogel zlatnik. Vsi okrog mene so
me občudovali.

Naslednji dan je bila nedelja, dan,
ko me je gospa dala na mizo.

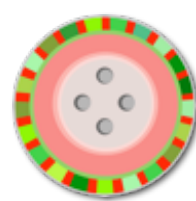
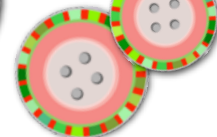
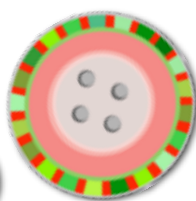
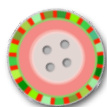
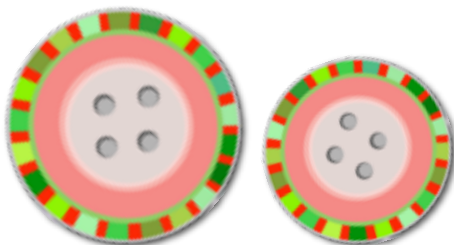
Nuša Tovornik, 7. a

Kaja Tovornik, 9. b

Anja Furdi, 9. b

Šolska cesta

Ob dokončanju prve zgradbe nove osnovne šole na Gorici, leta 1966, je seveda najprej nastala tudi utrjena makadamska cesta k njej.

V tistih časih so bili ljudje še bolj ali manj navajeni metati odpadke kar po tleh. Zato se je takrat kar vedelo, katera cesta vodi proti šoli, ker je bilo na njej polno papirčkov in drugih odpadkov. Stanje se je le počasi spreminjalo na bolje, kljub stalnemu spodbujanju učiteljev, da naj šolarji mečejo smeti v smetnjake. Pri tem je bil zelo pomemben zgled staršev.

Tako sem tudi jaz s svojimi učenci večkrat počistila cesto od križišča do šole. Otroci so se tako praktično navajali na lepše okolje. Ko je bil že asfalt, smo šli celo z metlami nad smeti. Dobro se spomnim takšnega čiščenja nekega vročega dne. Naše delo je opazila znana gostilničarka in nam prinesla večjo posodo sladkega soka, ker smo gotovo že žejni. Hvaležni smo vse popili.

Naša šola že 50 let kraljuje na Griču, toda še vedno se tu in tam »zasveti« kakšen odvržen papir ali vrečka.

»Joj, kako počasi spreminja človek nekatere slabe navade!«

Tilčka Novak

Jure Tonjko, 9. b

Nik Zendzianowsky, 7. a

Pravi prijatelj

v življenju nas bodeče žice velikokrat ločujejo, toda če je upanje dovolj iskreno in nesebično, nas bo le-to združilo. Zvesti prijatelj je tisti, ki se s tabo veseli in žaluje ob tvoji nesreči, ki bo nosil polovico tvojih bremen, ki bo prispeval k tvojemu veselju in blažil tvoje tegobe, tako da bo oboje delil s teboj. Pravi prijatelj te ne pokliče, samo kadar kaj potrebuje, ampak kadarkoli si zaželi slišati tvoj glas. Pravi prijatelj te ne opravlja, ampak ti pove vse po resnici brez olepševanja, ti ne laže in ne govori tvojih skrivnosti naokoli. S pravim prijateljem ti ni nikoli dolgčas. Pravi prijatelj si vzame čas zate in te rad vidi. Pravi prijatelj te posluša in ti pomaga,

tolaži, kadar ti je težko. Prijatelju ni vseeno zate. Kadar misliš, da si sam, da te nihče nima rad, vedi, da se motiš. Prijateljstvo je jezik, ki ga slišijo gluhi in vidijo slepi! Pravega in iskrenega prijateljstva ne more nihče ločiti. Ljudje prihajajo in odhajajo. Prijatelji ostanejo. Luči se prižigajo in ugašajo. A luč v prijateljevem srcu za prijatelja gori večno. Najbolj zanesljive utrdbe so zgrajene na iskrenih prijateljih, v svojih poštenih in dobrih ljudeh. V trenutku stiske se imaš vedno kam zateči. Za konec pa še lep pregovor: »Izbiraj prijatelje kot svoje knjige: redke, toda skrbno izbrane!«

Tjaša voga, 8. a

KO SEM PRIŠEL V PRVI RAZRED

Klemen Kladnik

3. razred

Ko sem prvič šel v šolo, sem se malo bal. Takrat sem že znal malo računati, šteti, pripovedovati knjige in pisati velike tiskane črke. Učiteljici Nadja in Anita sta nam pokazali šolske prostore. Najbolj sta mi bili všeč knjižnica in telovadnica.

Čez nekaj dni je strah minil. Spoznal sem nove prijatelje. Ko sem se naučil črkovati, peti nove pesmice in računati, je leto zelo hitro minilo. Prišle so počitnice. Z družino smo odšli na morje. Tam sem risal, plaval, se potapljal in vozil s kolesom.

Kmalu za tem smo šli nakupit šolske potrebščine. Ko je prišlo novo šolsko leto sem spoznal

ново sošolko. V drugem razredu sem imel veliko naloge. Tam mi je bila všeč likovna umetnost. Imeli smo jo vsak petek. Naučil sem se pisati velike in male pisane črke. Sodeloval sem na tekmovanju kenguruja in logike. Na koncu šolskega leta smo imeli proslavo.

Med počitnicami sem veliko spal in se igral. Bil sem tudi na morju.

Ko smo spet prišli v šolo. Sem spoznal nova dva sošolca. Na začetku se nismo najbolj razumeli. A zdaj smo prijatelji.

Zdaj imam zelo veliko naloge. Nalogo moram narediti v šoli. Če je ne naredim v šoli, jo dokončam doma. Letos sem dobil prvo oceno. Bila je petka.

Komaj čakam, da leto mine, da grem spet na morje in nato v četrti razred.

KLIC ZA UČENJAKA

Halo! Halo!
Tu nekdo.

Prosim, da dobim tistega učenjaka,
ki piše se Kos in ime mu je Jaka.
Rad bi izvedel, kako se računa,
kako se napiše VELIKA LUNA.

Halo! Halo!
Tu nekdo.

Kje je zdaj tisti učenjak,
ki piše in bere kot kakšen junak?
Sploh se ne oglasi na telefonsko
zvezo,
morda sedi v kotu in kuha jezo.

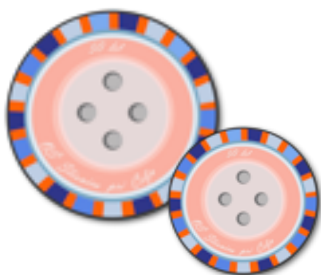
Halo! Halo!
Tu nekdo.

Če se mi Jaka hitro ne oglasi,
bom nanj poslal silakinjo Nasi.
Nasi je velika, suha punca,
včasih jo kličejo kar MOČNA LUNCA.

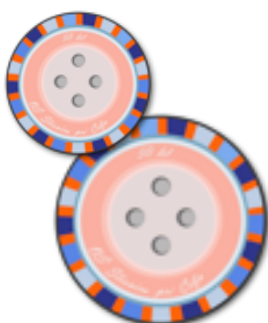
Halo! Halo!
Tu nekdo.

Zdaj sem ugotovil, da ni vredno
čakati,
stati pri miru ter malo jokati.
Jaz sem dovolj pameten zase,
saj sem napisal zgodnico Jase.

Ana Užmah, 4. r, PŠ Loka pri Žusmu

Anja Furdi, 9. b

Urška Zaveršek, 9. b

Jan Žekar, 9. b

VIDIM SVOJ KONEC IN VIDIM SVOJ ZAČETEK

Damask, 23 avgust 2015

Ime mi je Šenjana in prihajam iz Sirije iz Damaska, stara sem 13 let in imam dva brata Kaširja in Momirja, mamo Šelino in očeta Hirila. Najverjetneje se sprašuješ, zakaj to pišem in zakaj to bereš ravno ti. Ne vem, kaj se bo zgodilo z mano, z mojo družino z mojimi vrstniki in vsemi, ki jih poznam ... Zato pišem ta dnevnik, saj želim da mi prisluhneš in veš, da se to, kar se dogaja meni, lahko zgodi tudi tebi. Vse se je začelo pred nekaj leti, ko so se državljani začeli upirati predsednikovem režimu. To je povsem uničilo in zatrla državo.

Hiše so porušene, mesta so uničena, ulice so prazne in umazane. Kako naj živimo? Ali res lahko ostanemo tukaj in spimo na golih tleh, brez hrane, brez oblačil, brez vode? Odvzete so nam vse temeljne pravice. Kaj nam preostane zdaj?

Damask, 26. avgust 2015

Slišim glasne odmeve strelav, ne vem, od kod prihajajo, ne vem, kako daleč so. Vem samo, da se moram skriti z družino in da moramo biti skupaj, da ostanemo varni. Kašir in Momir sta na straži, oče tolaži mamo in vsako jutro pretihotapi nekaj hrane, ki leži na ulicah. V vsakem

Julija Artiček Jovan, 9. a

kotu sobe se stiska družina, ki ne ve, kaj jo lahko doleti čez nekaj minut, morda sekund, morda ur ... Že nekaj dni nismo videli dnevne svetlobe, nihče ne ve, kaj bi se zgodilo z nami, če se premestimo ali stopimo na ulico.

Damask, 5. september 2015

Že nekaj dni nisem jedla ... Oče ne more več prinašati hrane, saj ga ja zadela krogla. Mama pravi, da bo šla z očetom. Ne vem, kaj misli, ampak po tonu njenega glasu vem, da se to ne bo dobro končalo. Bratov nisem videla že ves teden, oče je rekel, da sta na varnem in da naj ne skrbim. Ne slišimo več strelav, ves hrup je izginil, mislim, da smo ostali sami. Vsi spijo in radovednost me žene na ulice, v moje mesto, ki sem ga imela taka rada. Ko zaprem oči, vidim veselje

ljudi, smejoče otroke, ki jejo pomaranče in za roke držijo svoje mame. Vidim očete, ki skupaj kramljajo o politiki in kadijo svoj najljubši tobak. Pri srcu mi je toplo, ko pomislim, kako sem se smejala nedolgo nazaj s svojima prijateljicama.

Slišim krike na pomoč in to me žene, da stopim in začutim svoje mesto. Prah se dviga, ulice so izmaličene, nikjer žive duše. Klici postajajo vedno glasnejši in jasnejši, ne morem prepoznati glasu, ampak vem, da mi je znan. Zaslišim svoje ime. Momir. Začnem teči proti glasovom, vendar kmalu izgubim sled, saj vse potihne. Kličem Momirja vendar ne dobim odziva. Vzhičeno ga kličem ter iščem, čeprav vem, da je že vse izgubljeno ...

Janja Polšak, 9. b

Nimam občutka za čas ampak vem, da je minilo že kar nekaj ur, saj že vidim jutranjo zarjo svojega preljubega mesta. Adrenalin v meni mi ne pusti spati ali počivati, stojim in gledam, kaj se je zgodilo z Damaskom. Ne čutim rok in nog, ustnice mi trepetajo in ne vem, kje sem. Ne najdem več svojega starega zatočišča. Zavedam se, da sem izgubljena v mestu, ki ga tako dolgo poznam, v katerem sem prehodila vse ulice in koticke ... Mislim, da nekaj slišim, ne morem razbrati kaj, kot nekakšno brnenje, cviljenje ... Kar naenkrat zagledam svetlobo, ki me zaslepi za nekaj trenutkov. Stojim pri miru, ne diham, oči se mi zatemnijo. Slišim neznane glasove in vse nenadoma izgine.

Solun, Grčija, 21. september 2015

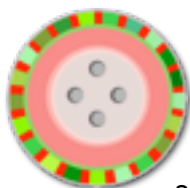
Dragi dnevnik, minilo je že kar nekaj dni in jaz sem zdoma. Sama, brez družine z ljudmi ki jih ne poznam, v drugi državi, daleč stran od doma. Za mano je že dolga pot, ne vem, kaj me bo še čakalo, vendar imam občutek da gre na boljše. Ne morem dolgoveziti, saj nimam prav dosti časa. Okoli mene je polno neznanih ljudi, ki nas čudno gledajo in se posmehujejo, ne morem preceniti ali nas občudujejo ali ne. Nekateri obrazi izražajo strah, srd in nesramnost. Drugi pa dobrosrčnost, upanje in dobroto. Vendar me ti ne preslepijo. Zgodilo se je marsikaj, videla sem marsikaj, kar si nikoli nisem mislila da bom. O teh stvareh nisem niti razmišljala. Toliko mrtvih, izmaličenih trupel, toliko uničenih stvari, toliko odvržene

hrane in toliko nesramnih ljudi. Mislija sem, da sem edina, ki nima doma, družine in vsega, kar je imela prej. Ampak tu nas je na tisoče. Toliko mlajših otrok,

Urška Završek, 9. b

ki so sami brez svoje družine in se držijo velike skupine. Niče ne ve, kam gre in kaj ga tam čaka, vendar se vsi zavedamo, da slabše kot je bilo, ne more biti. Moram se posloviti, saj se premikamo naprej, mislim, da odhajamo proti obljubljeni deželi, o kateri sem že veliko slišala od odraslih, ki nas vodijo v boljše življenje. Pišem, ko bom lahko ... Upam, da se bo vse dobro končalo.

Srbija, Preševo, 18. oktober 2015

Prehodili smo že dolgo pot, pravijo nam, da smo blizu. Mislim, da smo že prečkali štiri države. Spimo v nekakšnih hišah, ki so narejene iz blaga in imajo nekakšne stebre na katerih je to blago razpeto. Noči so dolge in hladne, neprespane. Vsi smo v velikih pričakovanjih, saj slišimo toliko o obljubljeni deželi, ki nas pričakuje z odprtimi rokami in novimi priložnostmi, da zaživimo polno in veselo življenje, kakršnega smo vedno želeli.

Mislim, da se nas vsi bojijo, nihče nas ne razume. Nihče ne ve, kako je ostati brez družine, brez strehe nad glavo, brez dokumentov, premoženja in osnovnih življenjskih potrebščin. Kako je hoditi kilometre in kilometre daleč, popolnoma izmučen in prestrašen. Sledim samo veliki množici meni enakih. Od drugih smo izobčeni, manj vredni, nezaželeni. Moje telo je shirano od nenehnega pretepanja in porivanja med vsemi nami. Ljudje, ki imajo nekakšne čudne temno modre obleke in kape, ter orožje za pasom so precej nasilni, želijo nas ločiti in nas tako spraviti na vagone, ki so že prepolni. Borimo se za hrano in vodo ter prenočišče. Okoli je polno smeti in ostale nesnage, veliko stvari je zažganih in povsem uničenih. Postavljajo nekakšne železne vrvice na katerih se lahko urežemo, vsaj tako so rekli. Vsi so različni. Različna govorica, različne navade, različen odnos. Vse, kar lahko razumemo je to, da razberemo iz njihovih obrazov, kaj želijo povedati. Če nismo dovolj hitri, smo zato kaznovani z nasiljem.

Dobova, Slovenija, 1. december 2015

Prišli smo v novo državo, vse je drugače. Vidim gozdove in gore, zelo je lepo tukaj. Tudi ljudje so prijazni, čeprav

Vanja Melanšek, 9. b

govorijo nekakšen neznan jezik, slišala sem, da bomo kar nekaj časa tukaj. Prinesli so nam nekaj oblek, da nas ne bo

Maja Završek, 9. b

zeblo. Veliko je ljudi z nekakšnimi čudnimi napravami ki so črne in imajo nekakšno čudno steklo. Pred njimi pa stojijo osebe in nekaj govorijo ter kažejo na nas. To smo že doživeli prej, vendar ne v tako velikem številu. Nekateri znajo tudi našo govorico in jih lahko razumem, povedali so nam, kam gremo in kako dolgo bomo tam.

Nekateri ljudje imajo nekakšne čudne liste na katerih so meni neznane besede, zrem jim v obraz in preučujem njihove namene in čustva, ki jim preplavljajo obraze.

Moj pogled se ustavi na modrih očeh, ki zrejo vame z vsem sovraštvom, ki ga premorejo, vendar ne morem odmakniti pogleda. Naenkrat začutim sunek v hrbtu, ki me požene naprej.

IVAN

Zjutraj me zbudi zvonec, ki ponazarja prihod poštarja. Stečem po stopnicah in vidim, da je prispel časopis, hitro preberem naslov: NOV VAL BEGUNCEV ZDAJ PRI NAS V DOBOVI.

V grlu imam debel cmok, navdaja me močno sovraštvo in jeza. Spomnim se svoje mame

in njenih zadnjih besed: „Pazi se tistih, ki ne upajo pokazati svojih obrazov, ki ne govorijo isto in ki mislijo drugače. Sam veš, da je samo en stvarnik in to je Jezus Kristus. Naj te ne preslepijo njihovi nedolžni in goljufivi obrazi. Bori se zame, saj si moj sin. Tvoj oče te ni vreden. Zapomni si te besede in se bojuj v mojem imenu.“ Pred očmi se mi pojavi njena šibka postava, vsa izstradana in brez življenja leži na bolniški postelji in me gleda z očmi, polnimi upanja. Za vse je kriv moj oče. Pretepel jo je skoraj do smrti, ravnal z njo kot z igračko in jo izrabljal. Ob teh spominih me strese po vsem telesu in preplavi me želja po maščevanju.

Edina moja želja je, da maščujem svojo mater. Odšel bom v Dobovo in izgnal te ničvredneže! Pred nekaj dnevi sem videl plakat, da se danes zbirajo protestanti, odšel bom z njimi, bolje kot sam.

Ko smo prispeli so moje oči opazile polno smeti, uničene šotore, zavrženo hrano, na pol polne steklenice vode, ki ležijo na tleh. Jeza je preplavila moje telo in moj um in stekel sem proti ograji, ki je ločevala nas in ničvredneže. Videl sem nagnusne obraze, ki so gledali s hinavskimi očmi, kot da bi vedeli, da izkoriščajo nas, državljane in celotno državo.

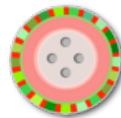
Gledal sem jih s takšnim sovraštvom za katerega nisem niti sam vedel, da

Rok Krašovec, 9. b

ga premorem. Vzklikal sem s publiko in se prerival proti ograji.

Začutil sem pogled na meni in obraz usmeril v dekle, ki je z velikimi črnimi očmi zrlo vame. Najraje bi stekel tja in ji odstranil tisto ogabno ruto iz glave. Kaj pa misli, da je? Tako strmi vame, drugače pa uničuje vse, kar ji pride pod roke! Od zadaj se ji je nekdo približeval in jo sunil tako, da je izgubila ravnotežje. Moj smeh se je razlegel naokoli. Dekle me je pogledalo s solznimi očmi,

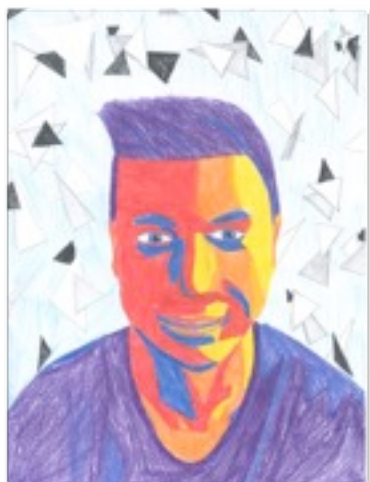
Jan Žekar, 9. b

vendar smeha nisem mogel zadržati. Začela je hoditi proti meni. Preden sem se zavedel, me je zasanjano gledala in držala za roko. Brez kakršnih koli pomislov sem jo potisnil in jo skoraj udaril, vendar bi bilo to nizkotno dejanje, ne glede na to, kako jo sovražim. Bilo mi je slabo, zato sem zapustil dogajališče in se odpravil počasi domov. Na ta dogodek nisem več želel pomisliti. Vedno, ko sem zaprl oči, sem videl njene ljubke črne oči, kako polne upanja in ljubezni zrejo vame. Tega si nisem smel dovoliti, saj sem sin svoje mame.

Hamburg, Nemčija, 3. Februar 2016

Ne vem, natanko koliko časa je minilo, vendar sanjam o modrookem fantu, ki sem

Maks Mikša, 9. b

samo s praskami. Bolj ko se približujem, več adrenalina imam v krvi in vedno bolj čutim veter svobode. Naredim prvi stik z žico. Kri mi začne teči po prstu, ne čutim ničesar, vidim samo rdečo tekočino. Počakala bom, da se še malo zdani, saj je jutro. Potem bom nadaljevala svojo pot. Pisala bom, ko bom prispela do fanta, saj vem da je že čisto blizu ...

Anja Furdi, 9. b

videla in ga kar ne morem pozabiti. Želim si, da bi se srečala, vendar vem, da to ni mogoče. Tolažim se s tem, da sem na zadnji lokaciji, kjer se mi obeta bleščeča prihodnost. Tukaj so vsi prijazni, nobenih prezirajočih pogledov. Imamo prenočišče, svežo vodo in obilo hrane.

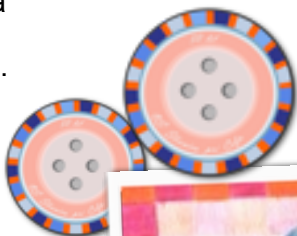
Ogromno nas čaka, kaj se bo zgodilo zdaj, kakšne priložnosti nam bodo ponudili. Vse to zveni kot uresničljive sanje, vendar moje srce želi nekaj drugega. Glava ne more več misliti in želja po snidenju z modrookim fantom je vedno večja.

Čeprav sem oddaljena od družine in ne poznam tu nikogar, mi moj občutek daje vedeti, da jih najverjetneje ne bom več videla. Zdi pa se mi, da lahko poiščem tistega fanta in si tako prihranim vsaj malo trpljenja. Če mi uspe pobegniti in vzeti dovolj hrane ter vode, lahko pridem do njega. To bom naredila danes ponoči.

Nemčija, 5. februar 2016

Dolga pot je za mano, primanjkuje mi energije in hrane, zaloge vode nimam več. Vendar vem, da sem blizu. Srečna sem, da sem se rešila tega in da bom preživela in bom svobodna. Vidim nekakšno žico, mislim da je to tista vrv, na kateri se lahko urežem. Vendar ni tako visoka in mislim, da jo lahko preplezam, saj bom odšla

Anja Furdi, 9.b
OŠ Slivnica pri Celju

Katarina Jagodič, 9. b

Kaja Tovornik, 9. b

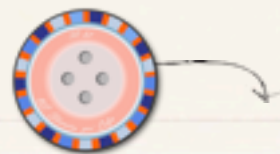
Katja Bratec, 9. b

Gašper Šviga, 9. b

SPOMINI PREVORSKIH STARŠEV NA ŠOLO V GORICI

Atijevi spomini na šolo v Gorici pri Slivnici so dokaj sveži glede na to, da je to šolo obiskoval od leta 1977 do 1981. Predvsem se spominja spremembe in razlik sistema šole na Prevorju in potem v Gorici. Na Prevorju so bili štirje razredi, dve učiteljici, medtem ko je bila v Gorici šola precej večja, veliko razredov in učiteljev. Zaradi tega so bili učenci iz podružničnih šol nekaj časa malo v šoku, zadržani, dokler se niso privadili novim navadam. Predvsem je bila za njih nova selitev iz razreda v razred za vsak predmet. Nova pridobitev pa je bila telovadnica in nogometno igrišče. Učitelji in učiteljice so bili prijazni, kar pa je bilo odvisno od posameznih učencev. Učna snov se je vsako leto povečevala, a kljub temu je vse razrede izdelal z odličnim uspehom. Zelo rad je imel telovadbo in je večkrat tudi sodeloval na šolskih tekmovanjih. Resnih sporov z učitelji in učenci se ne spomni. Tako so minevala leta in so odraščali ter se spogledovali s puncami in nastala je tudi kakšna šolska ljubezen. Ob koncu šole so imeli zaključno zabavo, ki so jo

imenovali čajanka. S sošolci se večkrat srečajo na valetah ali kako drugače in se spominjajo svojih šolskih dni.

zaslužijo spoštovanje za odlično delo z učenci.

Nuša in Alja Novak, 4. in 5. a

Žiga Polšak, 5. a

Najina mami je povedala tole: Ko sem dopolnila 7 let, sem vstopila v eno veliko šolo. To je bila OŠ Slivnica pri Celju. Prvi dan me je v šolo peljal moj oče. Zame je bil to velik strah in trepet, potem pa sem ugotovila, da je to en velik pozitiven dogodek. Spoznala sem sošolce in sošolke ter gospo učiteljico. Bilo je lepo, a kar se tiče discipline, veliko drugače kot zdaj. Nismo si upali tako razgrajati in odgovarjati, kot to počnejo otroci sedaj.

Minevali so razredi in učiteljice so nas veliko naučile. Imeli smo razne izlete, risanja v naravi, sprehode, pozimi sankanje, spomladi učenje v naravi, športne dneve itd. trudili smo se prisluhniti učiteljicam, čeprav smo bili včasih tudi neznosni. Če kdo ni poslušal, je povzdignila glas in ga poslala ven na hodnik. Tam ni bilo cigaret, droge ali alkohola, kar se znajde v tem času. Vsi skupaj smo bili eno in ni bilo zaničevanja učencev. Če pa je bilo, je pa ravnatelj pravočasno vse uredil.

Meni je bilo v OŠ Slivnica pri Celju zelo lepo in vsi učitelji si

Moja mami pa je pripovedovala takole: »Stara sem 39 let. Moji spomini na osnovno šolo so lepi. Začela sem jo obiskovat leta 1983 v Gorici pri Slivnici. Takrat je pouk potekal v stari šoli, ni bilo še prizidka, šele leta kasneje so ga naredili. Pot v šolo je bila makadamska, asfalta še takrat ni bilo. Vozili smo se z avtobusom, velikokrat smo pa šli tudi peš domov. V razredu nas je

ZNANJA HRAM

Na naši šoli je lepo,
vzdušje dobro je zato.
Vodstvo šole in učenci,
za znanje pravi zatopljeni.

Znanja mera je res prava,
ponosno dviguje se šole zastava.
Naziv kulturne šole imamo,
tega ne jemljemo za zabavo.

Šola praznuje petdeset let,
ideja obnove poraja se spet.
Potem bo lepa in mladostna,
začela življenje vsa krepostna.

Anja Furdi, 9. b
Kaja Tovornik, 9. b

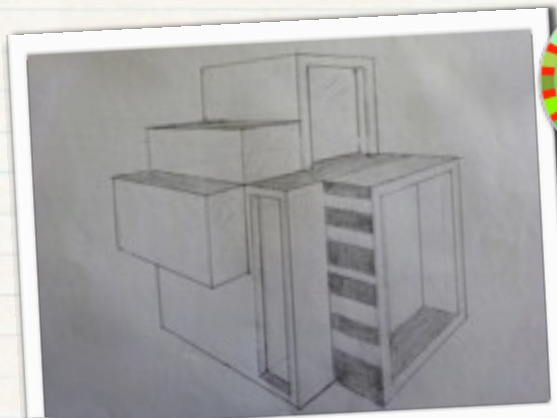
bilo okoli 20, več je bilo punc. Najbolj se spomnim šolskih klopi, ker kdor ni ubogal je moral čistiti klopi. Pozimi je bilo malo hujše, ker smo morali čakati na avtobusni postaji, nas pa je zelo zeblo, saj so bile zime bolj hude z več snega, avtobus pa je zamujal. Komaj smo čakali, da pripelje avtobus, da se malo ogrejemo, saj smo bili zelo premraženi.

Veliko smo brali, pisali in poslušali učiteljico. Tabla je bila velika in zelena. Ocene smo pridobivali s spraševanjem.«

Alen Salobir, 4. a

na prašnem igrišču. Večkrat je nalogo prepisala od drugih pred poukom. Če nisi imel naloge, si jo moral pisati po pouku. Ni pa bilo podaljšane bivanja.

Tadej Perc, 4. a

Ana Hostnik, 9. a

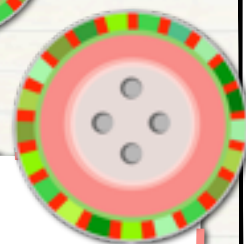
Moja babica Marija je šla pred petdesetimi leti v prvi razred v čisto novo šolo v Gorici. Šola je bila velika svetla in lepa. V njej so se imeli fajn še posebno med odmorom, ko so divjali po hodniku. Imeli so zelo dobro malico, ki jo je skuhala prijazna kuharica Hedvika. V šolo so učenci nosili tudi krompir in zeljne glave za malico in so kar tekmovali, kdo bo prinesel več. Štiri leta so imeli pouk popoldan. Hodila je peš in to je bilo najbolj zabavno, ker so se med potjo potepali pri sosedih. Ker so večkrat predolgo hodili, so bili doma tepeni. Najbolje pa je bilo na športnih dnevih, ko so tekali okrog griča do kurje farne, ali pa se igrali med dvema ognjema

Neža Bobnar, 4. a

Eva Robič, 4. a

V NAŠI ŠOLI

Hodim v 2. razred Podružnične šole Prevorje. Na naši šoli je 21 učencev. Imamo tudi vrtec. Šola je zame zanimiva, ker se naučim veliko novega. V šoli imam veliko prijateljev in prijateljic. Skupaj se veselimo, igramo in tudi učimo. Najraje se igram s prijateljico Zalo. Moj najljubši predmet v šoli je likovna umetnost. Rada slikam in ustvarjam. Ob četrtnih po pouku s prijateljicami hodimo na plesne vaje. Upam, da mi bo v šoli vedno tako lepo.

Maša Maček, 2. r, PŠ Prevorje

O, ŠOLA

O Slivniška šola,
razigrana, srečna šola
naša,
kjer večnost center
našega je kraja.

Vsako jutro spali bi v
postelje svetu,
če speljala v šolo ne bi
nas uka kača.
Ne vedeli bi, kaj bi brez
šole,
vsega znanja,
spoštovanja,
vse, kar glava
pametnega pridobila,
ne bi brez učiteljev vase
vsrknila.

Z zvestimi prijateljstvi
in uporabnimi znanji,
s pametjo pridobljeno,
ki je ne moreš kupiti,
dobili bomo sanjsko
izobrazbo.

Mirno pluj naprej, naša
šola,
ne brani se prenove,
novih miz, fasade.
Da bo vsak učenec
varoval
te stene, te stene tvoje,
abrahamske.

Vid Palčnik, 9. a
Janja Polšak, 9. b
Rok Krašovec, 9. b

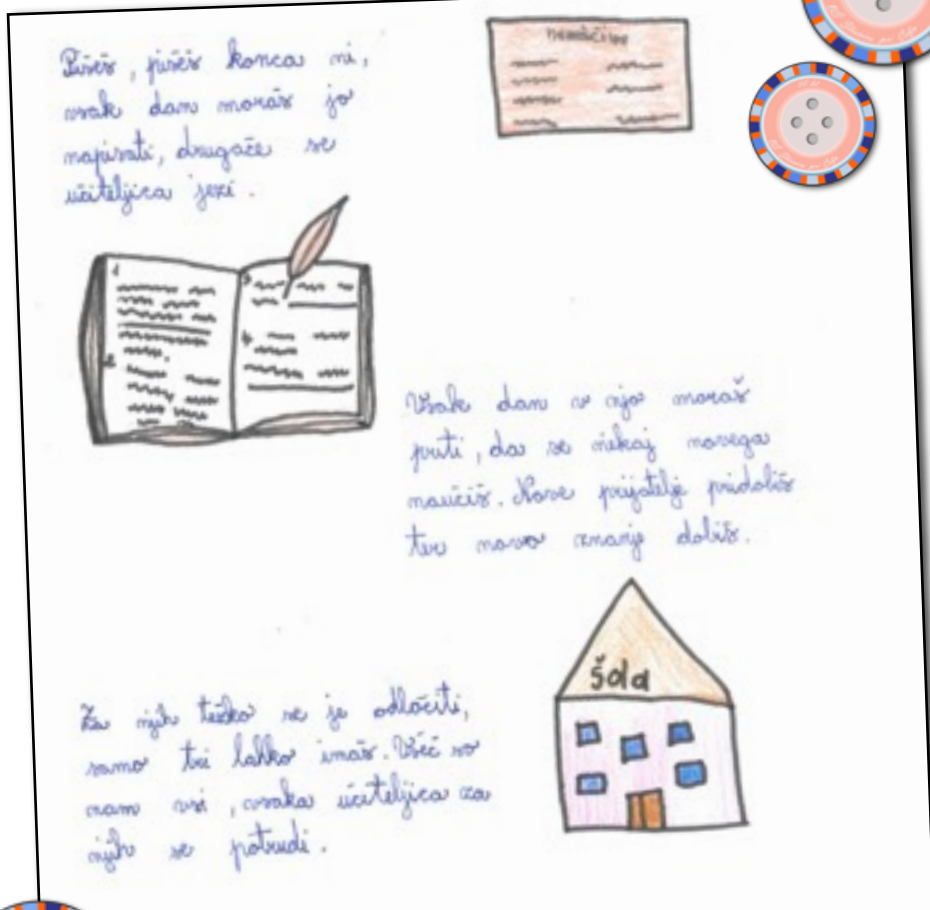
SUPER SKRB

*Šola, prav res, skrb je velika.
Sploh kadar nas ne mika,
se nam hitro znanje umika,
tedaj nizka je olika.
Ker šola, prav res, skrb je velika.*

*Šola, prav res, super je,
ker v njej veliko naučimo se.
Fizika, kemija, matematika mala malica je,
saj med seboj poslušamo se.
Ker šola, prav res, super je.*

Jure Tojnko, 9. b

ŠOLSKE UGANKE

Maja Polšak in Maksim Lokner, 6. b

DRAGA ŠOLA

Naša šola, draga šola,
50 let že doživela,
tam stala je ob naši
Gorici pri Slivnici.

Na naši šoli, dragi šoli,
veliko je učencev,
ti so pridni in pametni zelo,
da skoraj same petke v šoli imajo.

Da ne pozabimo še učiteljev,
ki tukaj že leta delajo,
nekateri manj, drugi bolj strogi so,
a vsi enako srce do učencev imajo.

Eva Šket, 7. a

KLIC ZA UČENJAKA

Halo! Halo!
Tu nekdo.

Prosim, da dobim tistega
učenjaka,
ki piše se Kos in ime mu je
Jaka.
Rad bi izvedel, kako se
računa,
kako se napiše VELIKA LUNA.

Halo! Halo!
Tu nekdo.

Kje je zdaj tisti učenjak,
ki piše in bere kot kakšen
junak?
Sploh se ne oglasi na
telefonsko zvezo,
morda sedi v kotu in kuha
jezo.

Halo! Halo!
Tu nekdo.

Če se mi Jaka hitro ne oglasi,
bom nanj poslal silakinjo
Nasi.
Nasi je velika, suha punca,
včasih jo kličejo kar MOČNA
LUNCA.

Halo! Halo!
Tu nekdo.

Zdaj sem ugotovil, da ni
vredno čakati,
stati pri miru ter malo jokati.
Jaz sem dovolj pameten
zase,
saj sem napisal zgodbico
Jase.

Ana Užmah, 4. r,
PŠ Loka pri Žusmu

Ponosni na šolo

Torbe v roke vzamemo,
vanje damo si stvari,
nabirat gremo znanje v šolo,
postali učeni radi bi.

Znanje nabiramo vsak dan,
hodimo v šolo, ki jo imamo tud'
radi,
domuje na gričku ob gozdu
in vrtec je tudi še zravn.

Učenci smo prija'li za vedno,
pomagamo radi drug drug'mu,
smo srečni, veseli, razigrani,
z igrišča, razreda, se vračamo
zbrani.

Tekmujemo, beremo, pojemo,
v turizmu se preizkušamo radi,
ustvarjamo, rišemo, pišemo,
vsak dan že bolj pametni smo.

Povsod se udeležujemo radi,
smo športniki, gasilci, igralci,
na znanj smo področjih bogati,
se enakovredno z vsemi kosamo
mi.

Skrbimo za naravo, okolje,
se udeležujemo akcij dobre volje,
sprehodimo se od klopce do klopce,
pogledamo še na morje kozjansko.

Iz različnih smo koncev tu zbrani,
smo s Prevorja, Loke, Gorice,
enakovredno osvajamo znanja,
resnice,
uspešno se podajamo v življenje
naprej.

Zanimajo vsa nas področja,
sem spadajo tudi jeziki,
smo matematiki, fiziki,
naravoslovci
in niso nam tuji umetniški triki.

Na prvem je mestu kultura,
spoštujemo naravo, živali, ljudi,
ko na ekskurzije se od doma
podamo,
povsod nam pohvalo dajo.

Mi učenci smo slivniške šole,
ponosni smo vedno na njo,
daje nam znanje potrebno,
saj pred nami je življenje zahtevno.

So učitelji naši res dobri,
z njimi prija'li smo vsi,
so vedno pripravljeni dati,
znanje, nasvete in vse, kar rabimo
mi.

Marija Artiček

Leja Planko, 4. a

Ana Mastnak, 4. a

ŠOLA

Šola ni šala,
ti Rebeka mala.

V njej se veliko naučiš,
pa nikoli v njej ne prespiš.

Vsako uro bediš,
da se lahko kaj naučiš.

Vsak učenec je prišel do spoznanja,
da brez šole ni znanja.

Zato, bolje da se učiš,
kot da se za glavo držiš.

Rebeka Koprivc, 3. a

50 let

Naša šola ima petdeset let, mi nimamo nič za skrbet`, saj za vse poskrbi naš hišnik. Brez naše ljube šole pač ne gre, ne gre. Za materinske dneve pripravimo res super zabave. Učiteljici Polona in Anita imata vedno nekaj za izdelovat`. Na vrtu imamo zelenjavo, zelišča in tudi rože. Dramski krožek je res kul, pr` plesnih pa zažigaš ful.

Karin Kristan, 4. a

MOJI TRIJE RAZREDI

Ko sem šel v prvi razred, sem bil zelo dober v vseh predmetih. Najraje sem imel športno vzgojo in matematiko.

V drugem razredu mi je bilo najljubše, ker nas je učiteljica velikokrat peljala v naravo. Moj najljubši krožek je bil Zlati sonček. Hodil sem tudi na nogomet.

V tretjem razredu se imam zelo lepo. Naučil sem se že veliko. Zdaj je moj najljubši krožek roket.

Luka Kodrič, 3. a

MOJ NAJLJUBŠI ŠOLSKI PREDMET

Moj najljubši predmet v šoli je šport. Zakaj? Seveda zato, ker se veliko gibamo in se igramo različne igre. Obožujem nogomet, saj ga treniram že dve leti. Rad delam trike z žogo. Všeč mi je, kadar s sošolci igramo igro Med dvema ognjema.

Anej Dimec, 2. r, PŠ Prevorje

RADI HODIMO V ŠOLO, KER...

MISLI UČENCEV I. RAZREDA

sem
rada v OPB -ju
(ZALA)

se
veliko naučimo
(DAVID)

se
rad kaj novega
naučim (MIHA)

mi
tam ni dolgočas
(EVA)

rada
računam
(BRINA)

se
lahko družim s svojimi
priatelji (TAJ)

se
lahko s prijatelji
igram (ENEJ)

se
tam učimo
števila (NIKA)

se
tam zabavam in mi
je lepo (LUCIJA)

vedno
izvem kaj novega
(LARA)

poslušam
rada pravljice
(ANJA)

se
učim pisati črke
(GAŠPER)

tam
lahko igram nogomet
(DOMINIK)

imam
rad matematiko
(GAL)

hodimo
na sprehode
(AMADEJ)

imamo
šport in rada telovadim
(ALJAŽ)

imam
tam veliko prijateljev
(NEJC)

lahko
tam berem
(NINA)

se
učimo tujega
jezika (LUKA)

lahko
ustvarjam različne
izdelke (ALISA)

mi
je ob prijateljih
lepo (KAJA)

veliko
pojemo in plešemo
(MAJA)

se
lahko s prijatelji pogovarjam
(TILEN)

Ti naša si šola

Od selitve v dolino,
minilo 50 je let.
Zamenjala si le lupino,
a ohranila si polet.

Se z letom vsakim pomlajuješ,
rodovi novi se vrste,
jih nežno v nederjih pestuješ,
tu vzgajajo se in uče.

Ko vstopajo vate se noge šibijo,
in v pričakovanju utripa srce,
ko zapuščajo te, se oči jim rosijo,
ponosna si nanje in oni na te.

Ti naša si šola,
mi te ne damo,
čeprav včasih raje
bili bi doma.

Saj mi brez tebe
ničesar ne znamo,
še tale himna,
zanič bi bila.

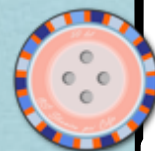
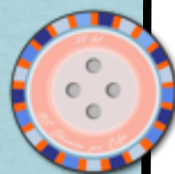
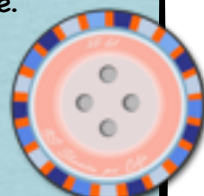
Modrost in znanje sta vrlini,
ki ju trosiš naokrog.
Tebe polni so spomini,
zdaj odraslih že otrok.

V tebi mladost dobi krila,
da cilju naproti poleti.
Sila viharjev je ne zmoti,
četudi jo večkrat prizemlji.

Ko vstopajo vate se noge šibijo,
in v pričakovanju utripa srce,
ko zapuščajo te, se oči jim rosijo,
ponosna si nanje in oni na te.

Ob jubileju naše želje,
so, da še dolgo stala bi,
se še naprej pomlajevala,
s teboj ostali mladi mi.

Marko Šraml

HOČEM BITI FIT

Če hočeš biti fit,
moraš biti sit.

Tej beljakovine, zelenjavo,
sadje in vitamine.

Čokolada, čips in sladkarije?
Vrzi stran te bedarije.

Če hočeš biti fit,
moraš kaj zase naredit:
delaj sklece, trebušnjake,
vse to brez napake,
poglej prave prvake.

To od tebe zahteva nekaj
discipline,
a s tem pridobiš
zdravega načina življenja
veščine.

Alen Smukavec in Rok Ocvirk,
9. a

MI SMO KULTURNA ŠOLA

Radi beremo, nastopamo,
z umetniki se družimo,
si med seboj pomagamo
in v šolo radi hodimo.

S prijaznostjo se kitimo,
ta nam je za okras.
Kadar gosti pridejo,
težko gredo od nas.

Mi smo kulturna šola,
radi ustvarjamo,
kar ustvarimo,
ljudem pokažemo.

Doma smo pod Urbanom,
kjer so glinena tla.
Igrišče sredi gozda,
Naša šola Slivniška
združuje vse krajane,
Slivniške, Loške
in Prevorjane.

Skrbimo za ptice,
in sleherno žabo,
čeprav pravijo,
da niso za nobeno rabo.

Naše Slivniško jezero,
ima le eno hibo,
iz njega so odnesli nam,
prenekatero ribo.

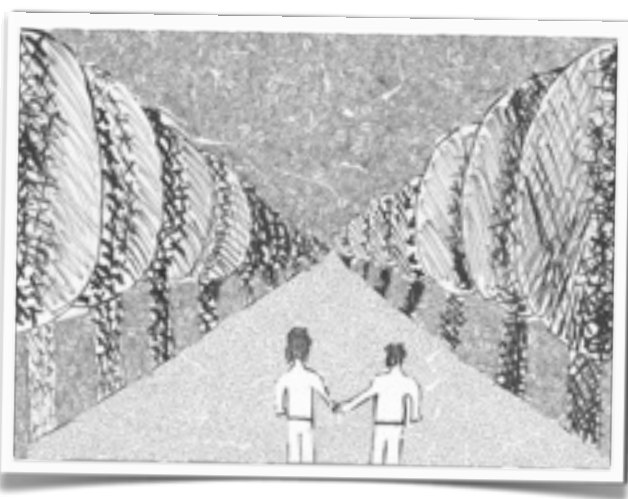
Tekmovanj se ne bojimo,
saj polni znanja smo
in se lahko
z vsakim kosamo.

Nekdanji učenci
zdaj starši so,
učitelji in strokovnjaki,
v življenju uspešni so.
nam zrak za pljuča da.

Marjana Artiček

Kaja Tovornik, 9. b

Katja Bratec, 9. b

ŠOLSKA JEDILNICA PRIPOVEDUJE

Tjaša Pinter,

8. a

...

Jutro je. Vse je temno. Zunaj je še noč. Zaslišim korake in naenkrat se prižge luč. Učenci prihajajo v moj objem in vse več jih je. Pogovarjajo se, se igrajo, nekateri pa se tudi učijo.

Slišim jih, kako so glasni. Včasih, ko jih gledam, me ima, da bi jih požgečkala in se zabavala z njimi. Vesela sem, ko so razigrani in polni energije. Opazim tudi, kako so nekateri živčni, ker bodo ta dan pisali test ali bodo vprašani.

V temačnem kotu sedita fant in dekleta. Ves čas si nekaj tiho šepetata na uho. Sploh ne opazita nikogar. Vidita samo drug drugega.

Na drugem koncu pa sedijo dekleta, ki so dobre prijateljice. Pogovarjajo se, smejiyo in se veselijo prihajajočega dne. Res je lepo biti del teh prijetnih trenutkov.

Prizadeta pa sem, ko vidim, da odhajajo v razrede in treskajo s stoli. Takrat sem res zelo jezna, da bi jih kar po zadnji plati.

Ostanem sama. Slišim samo še kuharice, ki pripravljajo malice in kosila za učence.

Čez 45 minut zvoni zvonec in učenci morajo k drugi uri. Takrat slišim hrup, slišim, kako hodijo in se pogovarjajo...

Druga ura se je pričela in učenci so v razredih. Spet ostanem sama in se dolgočasim. Ampak vsaj malo miru imam zase.

Zopet poteče šolska ura in malica za učence je pripravljena. V razrede

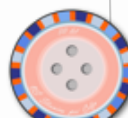
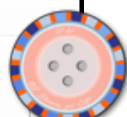
nosijo pladnje, lonce in lončke, da se najejo. Imajo malo odmora zase.

Kmalu zopet nadaljujejo s poukom. Ure minevajo.

Nekateri učenci so že končali s poukom. Drugi končajo čez eno uro, nekateri čez dve, ostali pa čez tri ali štiri ure. Na koncu se vsi odpravijo domov.

Šola je prazna in tišina mi odmeva v ušesih. Prihajajo čistilke in čistijo šolo. Počutim se prijetno, ker me čistilke čistijo. Žgečka me. Kmalu sem čista in prijetno počivam. Čistilke so končale in šle pozno zvečer domov. Kar strah me je, ko sem sama v tej temi.

A kmalu bo nov dan. Spet bo veselo. Komaj že čakam. Ko se bom zbudila, bom spet lahko opazovala otroke. Le kaj na svetu bi lahko bilo lepše?

20. maja nas je obiskal pesnik
Tone Pavček

Vsi kraj je Gošca,
tudi mene veseli Gošca,
da se lojite nise in toče,
tudi jaz, če je mogoče,
hočem dolgo vreme za toče,
ki so kot orja odprti
v svojo pravo pesnico,
opravijo in v svojo gošco!

Tone Pavček

MOJA TRI LETA V ŠOLI

Ko sem prišel prvi dan v osnovno šolo Slivnica pri Celju, me je bilo zelo strah. Držal sem se z Jakom, čeprav sem že poznal vse sošolce iz vrtca. Učili sta me učiteljici Nadja Ivanuša in Anita Mastnak. V prvem razredu sem se naučil pisati, brati in računati.

V drugem razredu sem dobil novo učiteljico. Ime ji je bilo Martina. Izpopolnil sem znanje iz prvega razreda.

Sedaj sem že v tretjem razredu. Uči me učiteljica Terezija Kocman. Znanje se ocenjuje s številkami. Moram se bolj potruditi, da dobim lepo oceno.

Urs Urleb, 3. a

ABRAHAM

Šola znanje raziskuje
in ga učencem nasuje.

Na začetku septembra
prvošolci prihajajo,
devetošolci pa junija odhajajo.

Abraham šola zdaj slavi,
veseli smo ga vsi.

Na koncu šolskega leta
v njeno čast proslava bo.

Takrat se veselilo bo.

Aljaž Romih, 6. b

SPOMINI NA PRVO LETO UČITELJEVANJA NA SLIVNIŠKI ŠOLI

V ŠOLSKEM LETU 1962 - 63

Šola je bila stara, pa vendar kar velika stavba za tisto okolje. Vanjo sem vstopila pozno popoldne, dan pred pričetkom pouka, vsa nesrečna in žalostna. Sprejel me je moj sošolec, ki je bil imenovan za upravitelja. Za večerjo mi je ponudil pol klobase in mleko, nato pa mi je pokazal sobo, kjer bom stanovala. To je bil kabinet za učila poleg učilnice za 3. razred. »Zjutraj moraš biti dovolj zgodna, predno pridejo učenci!« mi je še naročil, jaz pa sem se v solzah začela pripravljati na prvo srečanje z mojimi učenci, ki bodo, tako kot jaz, prvič stopili na novo pot....

Seveda smo v šolo prihajali vsi le peš. Od avtobusa pa do šole se je kar vleкло. Najhuje je bilo pozimi ali pa v dežju, ko je bila pot čez travnik in skozi gozd vsa blatna in spolzka. Najbolje je bilo, da sem si kupila gumijaste škornje, ki sem jih, ko sem odhajala domov v Celje, puščala pri prijaznih domačinih, katerih hiša stoji ob cesti in kjer je ustavil tudi avtobus. Domov sem odhajala šele popoldne ob sobotah, saj smo takrat imeli pouk šest dni v tednu.

Prijazno čistilko Hedviko, ki je pripravljala malice za otroke, čistila šolo in pozimi kurila peči, smo nagovorili, da je opoldne skuhala kosila še nam učiteljem. Pogoji je bil, da ji bomo pri tem pomagali in sami poskrbeli za živila in

predlagali jedilnike. Zadolžena sem bila za nabavo mesa ob ponedeljkih, ko sem v Štorah čakala na delavski avtobus. Vsa druga živila smo nabavili v Gorici.

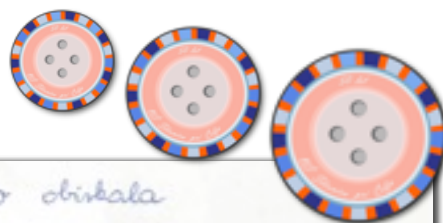
Šola ni imela centralne kurjave. Grelimo se z lončenimi pečmi, ki jih je zjutraj zakurila naša Hedvika, potem pa smo morali sami skrbeti za ogenj. Stranišča seveda niso bila na splakovanje, saj smo imeli tekočo vodo le na hodniku v pritličju. Priprave za pouk smo ob večerih najraje pisali v tako imenovani mlečni kuhinji, kjer je stal velik zidan štedilnik, topel še pozno v noč.

Pa vendar sem na tej šoli doživela najlepšo zimo – zelo mrzlo in dolgo, pa belo, kakršne v mestu ne poznamo. V prvem razredu je dva meseca prihajalo k pouku le polovica učencev, pa še ti v slabi obutvi, tako da so si

ob peči grelili premražene roke in noge. Tudi pomlad je bila zame nekaj posebnega, saj smo živeli sredi cvetočega drevja in travnikov.

Rada se spominjam, kako sem sedmo in osmošolce sama peljala na zaključni izlet v Postojno. Peš smo šli do železniške postaje v GROBELNEM od tam pa z večernim vlakom do Ljubljane in naprej do Postojne, kamor smo prispeli proti jutru vsi zaspani in utrujeni. Za obisk POSTOJSKE JAME je bilo še pre zgodaj, pa nas je prijazen železničar povabil kar v čakalnico, da malo zaspimo in si odpočijemo. Domov smo se proti večeru vrnili srečni in polni vtisov.

Lep pozdrav Mira Kodrun

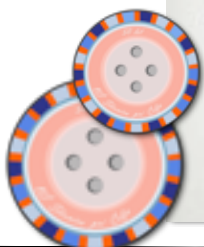
15. aprila 1986 je naša šola obiskala
piratefica Mrača Maurer.

Toliko veselih otrok kot večje na popoldnem
travniku! In na tleh malicicah: peče so, cheddar
sira in celo prelepa ilustrirana moja pesem.

Čistilka, kako so medsebojno pogumna in spodbudna -
in učitelji jih eno za drugim uspešno uspevajo. Vse vstajajo.

Čistilka šola ob vsakem posredovanju in ob
jubilejih: 20 letnica pravega učitelja. In potem moja
vera, da bo na karjanskem vrhu še mnogo
sličnih radosti in velikih talentov. Šola je
zavetnik.

Mira Kodrun

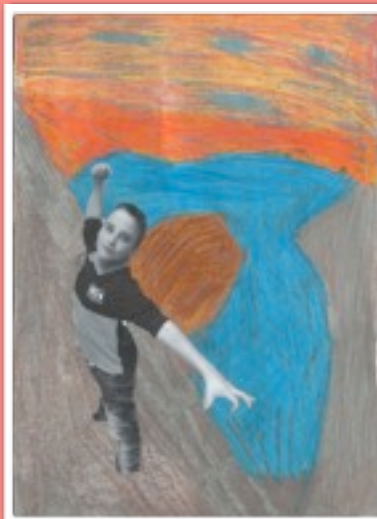
MAGICAL POWERS

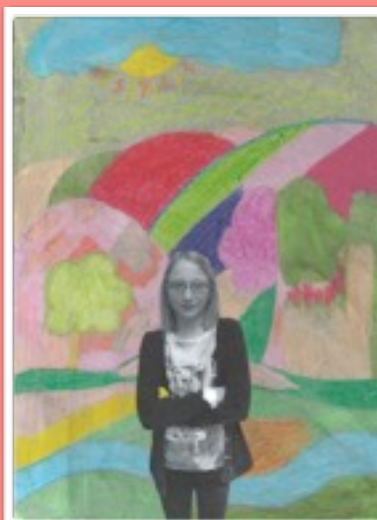
A long time ago there was a useful things there in order to castle. And in that castle lived change himself back into a the **frog prince** named man. He read some very old **Rapunzel**. But Rapunzel books and realised that wasn't a normal frog! It was a **Rumpelstiltskin** could magic frog! Rapunzel could change him into a man. He do all kinds of magic things went to **Little Red Riding Hood** to ask her for a favour. like turning people into frogs, He asked her to find and turning frogs into people Rumpelstiltskin and bring him ... But Rapunzel had a problem. He accidentally to him. Little Red Riding Hood turned himself into a frog, and understood him and after two couldn't change himself back months she brought into a man – the prince. So Rumpelstiltskin. he started getting worried. He Rumpelstiltskin changed asked the **Golden Goose** to Rapunzel back to a prince help him, but she was out of and everybody lived happily power too. He needed ever after! another plan! He went to the Benjamin Lipnik, 8. a library so he could find some

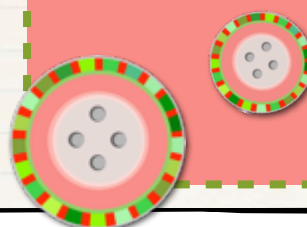
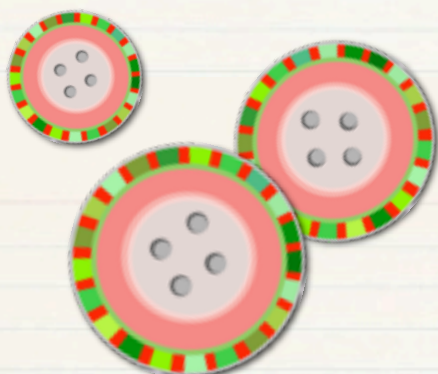
Niko Žafran, 6. b

Aljaž Romih, 6. b

Maja Polšak, 6. b

My Bike

I had my birthday
And I got a huge present
on Thursday
Can you guess?
A new bike – yes!

I, I, I,
I got a bike
I, I, I,
That was a big like!

My bike was
Red, blue and green
Like my favourite ice
cream.

Every day
I went for a ride,
I cycled quickly and
My friends were all
stunned!

But one night
I forgot to lock the door
A thief came and in the
morning
There was no bike no
more!

Now I don't have a new
bike
I'm sad and all the time I
cry
You see I'm just a young
poet
And I wrote this poem to
say goodbye.

Nina and Nuša Tovornik,
7. a

Učenci 6. razreda

Jure Tonjko, 9. b

Halloween Worries

A dog and a pig are talking about what they are going to be for Halloween.

Pig: What are you going to be for Halloween? Oink oink?

Dog: I would like to be food. Something hot. Woof woof!

Pig: Then go to China. If you go there, you won't have to ask twice to get hot.

Oink oink!

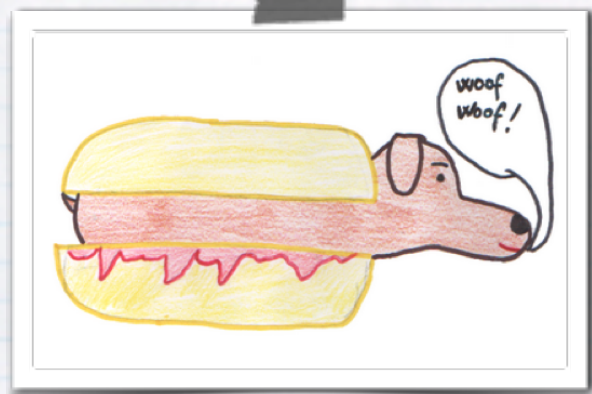
Dog: Woof! I wouldn't go there if that was the last place on Earth to go to.

Pig: Hmm ... I think I will be on the plate for Halloween. Oink oink!

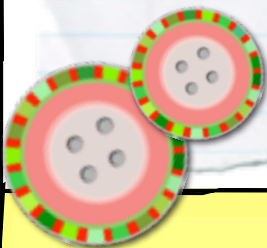
Dog: If I go to McDonald's, I will be on the plate, too.

Pig: Why?

Dog: Because I am going to be a hotdog. Woof woof!

Nina Šentjunc

Maruša Užmah, 6.a

ŠOLA

Ko se začne šola,
se mi že po glavi rola,
ocene so dobre in tudi slabe,
zato se učim, da boljšo oceno
dobim.

Pouk je kakor svet,
vedno poln različnih je besed.
Ko konec bo pouka,
že pred vrati škratek kuka.

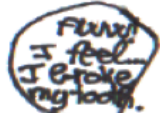
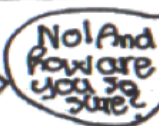
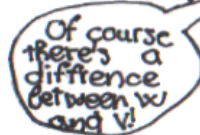
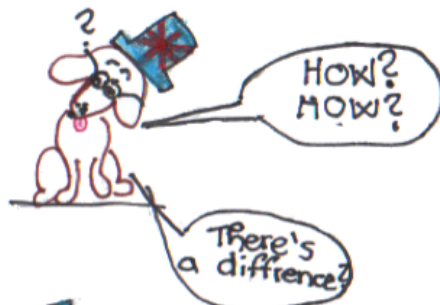
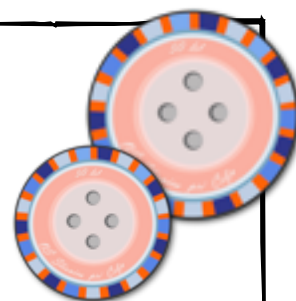
Stečemo na dvorišče,
kasneje še na igrišče,
ko vikend prihiti,
smo popolnoma brez skrbi.

Počitnice bodo kmalu tukaj,
mi še čakamo le zvonec,
da pouka res bo konec.

Za petdeset let pa šoli
voščimo to,
da še veliko nas naučila bo.

Maja Podkrajšek in Žiga
Tovornik, 6. a

W vs V

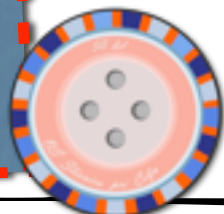

A cow goes: "Moo,"
and a pig is here, too.

Who made those brown
marks?

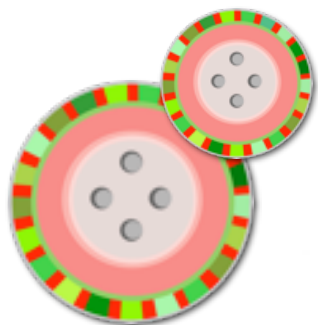
Is it the one that barks?
I hope next time it finds a
loo.

Anja Artiček, 9.a

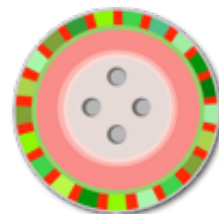

Maja Mesarec, 7.a

REBUS

50

1 2 3 4 5 6 7 8

--	--	--	--	--	--	--	--

1 2 3 ~~4~~ ~~5~~ ~~6~~

--	--	--

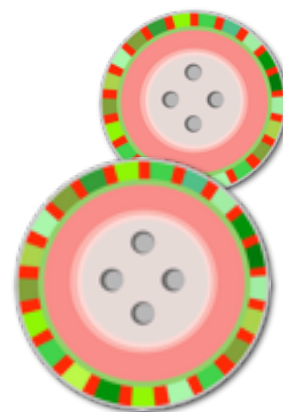
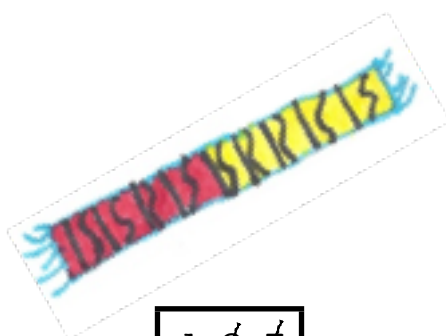
~~1~~ 2 3 ~~4~~

1 2 ~~3~~ ~~4~~ ~~5~~ ~~6~~ ~~7~~ ~~8~~

1 ~~2~~ ~~3~~ ~~4~~

~~1~~ ~~2~~ ~~3~~ ~~4~~ 5 6

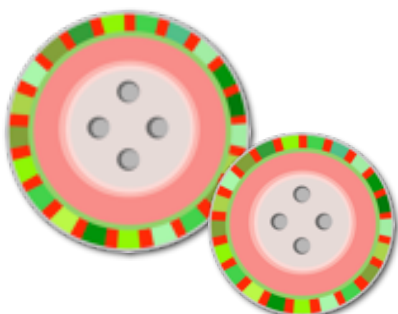
--	--	--	--	--	--	--	--

1 ~~2~~ ~~3~~

1 2 ~~3~~ ~~4~~ 5

--	--	--	--

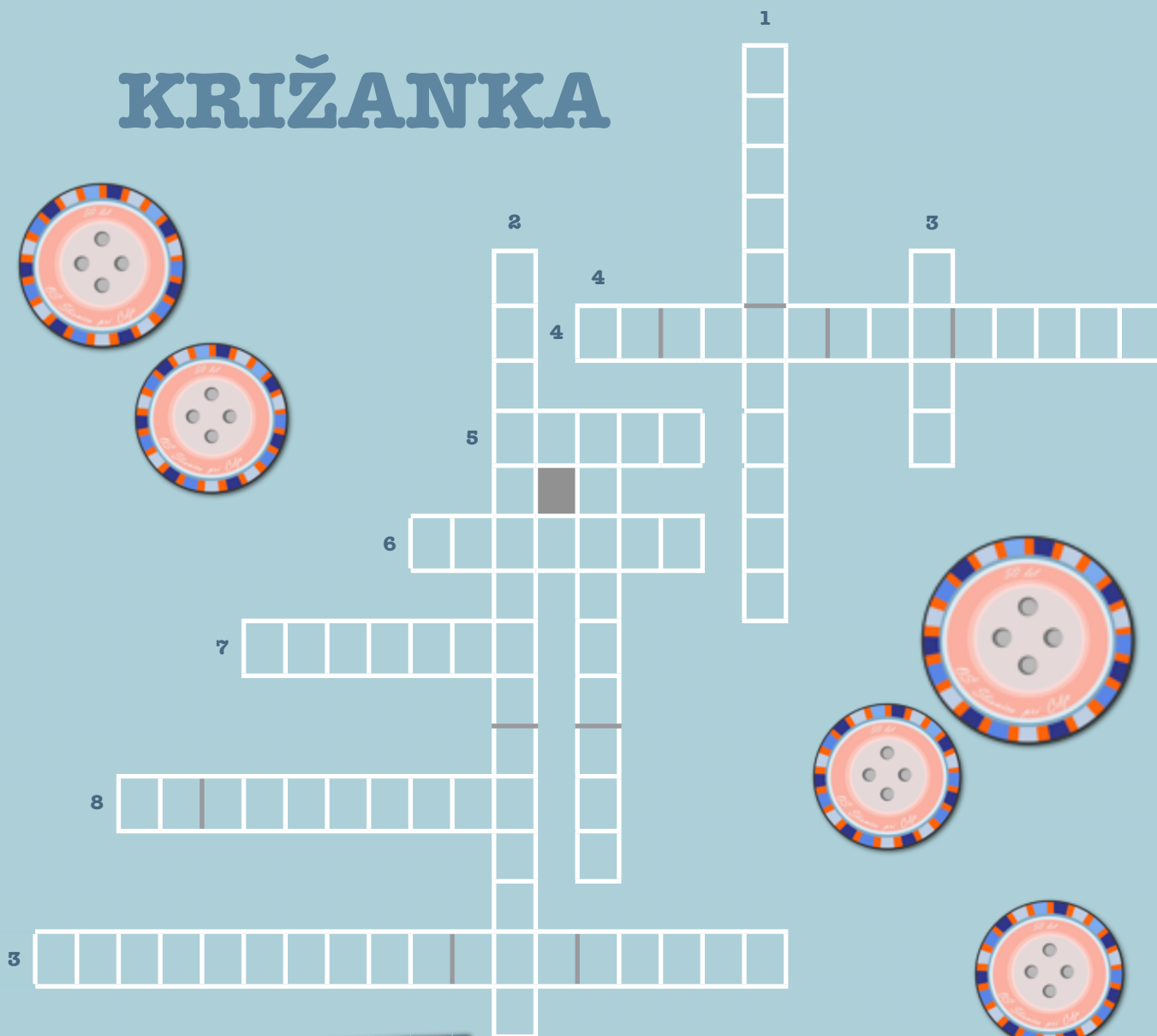
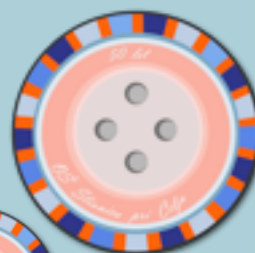

Izdelava rebusa: učenci OPB-ja PŠ Prevorje

Mentorica: Jasmina Bratec

REŠITEV: PETDESET LET OSNOVNE ŠOLE

KRIŽANKA

VODORAVNO

4. Podružnična šola blizu Podčetrtna.

5. Obiskujejo ga predšolski otroci v šoli.

6. Da lahko poučuješ, moraš biti

7. Priimek državne prvakinja v krosu.

8. Podružnična šola blizu Lesičnega.

9. Ima naše matične šole.

NAVPIČNO

1. Knjiga, v kateri so zapisani uspešni učenci.

2. Jezero blizu slivniške šole.

3. Ime državne prvakinja v krosu.

4. Slivniška šola je stara

Likovni dosežki

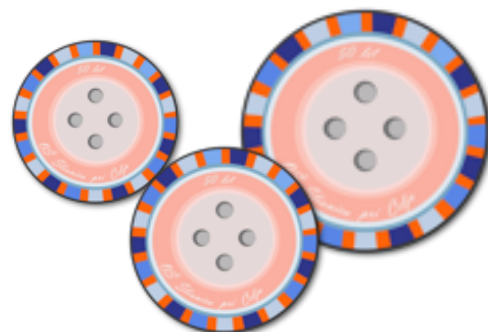
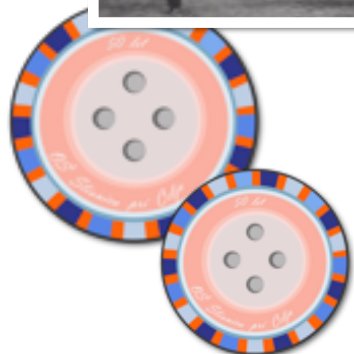
Na letošnji 48. razstavi Likovni svet otrok, so naši učenci Žan DEBELEC, Valentina NOVAK, Rok OCVIRK, Alen SMUKAVEC, Maja MESAREC, Julija VINKLJER, Tjaša KRULC in Alja POHAJAČ dosegli zlato priznanje za svoje likovno ustvarjanje. Zlato priznanje pa je dosegla tudi njihova mentorica Nataša Himmelreich.

Alja Pohajač, 7. a

Julija Vinkler, Tjaša Krulc, 9. a

Osnovna šola Slivnica pri Celju

www.os_slivnica.si

šolsko leto 2015/2016

Uredili:

Katja Gajšek

Polona Jamnikar

